

ŠTAJERSKI GOSPODAR

Erscheint jeden Samstag — Verlag und Schriftleitung: Marburg (Drau), Badgasse 6 — Ruf 25-67 — Bezugspreise: In der Ostmark: vierteljährlich RM 1.20 einschl. 9 Rpf Postgebühr; im Altreich: RM 1.20 einschl. 9 Rpf Postgebühr, zuzüglich 18 Rpf Zustellgebühr. — Postscheckkonto Wien Nr. 55039

Nr. 51 — IV. Jahrgang

Marburg a. d. Drau, Samstag, 23. Dezember 1944

Einzelpreis 10 Rpf

Ura preizkušnje se bliža!

Kljub tolпам, bombam in bližini fronte — Vprašanja, ki zadevajo Spodnjo Štajersko
„Vsaka vas bo grad, vsaka hiša pa trdnjava“

Piše Bundesführer Franz Steindl

Ni namen teh izjav, postavljati prognoze ter tolažiti bodoči razvoj našega vojaškega in političnega položaja v posebnem razmerju do naše ožje domovine. Vojna ne pozna brezpogojno veljavnega voznega reda. Na dnevnem redu so iznenadenja, ki čestokrat zrušijo teoretično konstruirane prevdarke liki hišici iz kart. To velja tako za nas kakor tudi najmanj v isti meri za naša sovražnika.

Če govorimo o položaju, gre zgolj za poskus, odgovoriti na ista vprašanja, ki danes prav posebno zadevajo spodnještajersko prebivalstvo, za vprašanja, okrog katerih krožijo mnoge misli. Tolovaji, bombe in približajoče se vojaške fronte na jugovzhodu so različne, vendar pa absolutno povezane pojavne oblike vojne, kakor se izražajo na Spodnjem Štajerskem.

K vprašanju tolп nimamo nikakih besedi več. Sedaj ne govorimo več, več tednov se samo še borimo in točemo. S tem v zvezi omenjam moja izvajanja v »Marburger Zeitung« z dne 30. novembra. Velepotezni Gauleiter-jevi amnestiji, ki je zapeljancem lažnjive boljševiške propagande omogočila brez kazni povratek v njihove rodbine in našo skupnost, je sledilo 1127 oseb. Veseli so, da so pobegnili iz boljševiškega pekla ter da zamorejo po stradanju, mrazu, golazni in zalezovanju zopet kot pošteni in svobodni ljudje živeti pri svojih ženah in deci. Nobenemu izmed teh vračencev se ni skrivil las, nobeden ni bil interniran ali aretiran. Kot vidni izraz našega mišljenja in v zavesti naše moči, so bili vsi sprejeti v naše vrste kot člani naše skupnosti z vsemi pravicami in dolžnostmi. Gauleiter-jeva amnestija je potekla 30. novembra 1944. Kdor ni sledil njenemu klicu, bo občutil bojno odločnost Nemčije. Danes se borimo, naslonjeni s hrbtom ob mejo našega Reich-a, sovražnik stoji pred durmi. Totalna pacifikacija Spodnje Štajerske radi tega ni samo politična nujnost, temveč v prvi vrsti vojaška zapoved.

Uporniško gibanje na Spodnjem Štajerskem je majhen del evropskega političnega in vojaškega načrtovanja Moskve. S terorjem, umorom in sabotažo hočejo oslabilo bojno silo Nemčije, motiti ali prekiniti bi hoteli njene zveze v ozadju, da bi jo nekoč dokončno uničili. Tri leta smo se v dolinah, gozdovih in soteskah Spodnje Štajerske borili z boljševiško kugo, opirajoč se zgolj na domače odrede, podrejeni pa tako glede števila kakor tudi glede orožja. Nad 1200 mož, žena, otrok in starčkov, večinoma domovini zvestih Spodnještajercev, kakor so naši Ortsgruppenführer-ji, Ortsbauernführer-ji, Wehrmannschafts-führer-ji, žene, mladeniči in dekleta naših organizacij so postali žrtve boljševiškega morilskega pohlepa, ali pa so padli v boju. Naši najboljši, Kohlbacher, Egger, Wolf, Ranftl, Kowalsch in mnogi drugi so mrtvi, na stotine jih leži pohabljenih v bolnišnicah ali pa nosijo krogle v svojih telesih. Čas defenzivnega čakanja je sedaj dokončno mimo. Več tednov se že trobijo signali za ofenzivo. Njen cilj mora biti totalno pomirjenje Spodnje Štajerske in popolno iztrebljenje tolovajev, njihovih pomagačev in priganjačev. Kdor pa paktira z boljševizmom ali pa sklepa z njim zavarovalne pogodbe, mora istotako računati s svojim uničenjem. Svarim zadnikrat ter

pozivam tiste, ki se jih tiče, v njih lastnem interesu, naj spregledajo in se vrnejo. Kdor se prostovoljno javi, lahko računa na milost, kdor bo pa zasačen kot sovražnik države, izgubi pravico do svojega življenja.

Ukrepi za dokončno očiščenje so v teku. Po daljnosežnem razbitju Lackovega odreda v Postrucku z 42 padlimi, 102 ujetnikoma in 46 ubežniki ter po močnem pomirjenju Bachern-a, s ponovno zasedbo Lorenzen-a in tolovajsko področje okrog Wachberg-a v Kreis-u Rann, Drachenburg, Peilenstein, Hörberg, Montpreis in Gairach so bili v naskoku zavzeti. Močne tolovajske skupine so bile uničene ali razbite, bilo je mnogo ujetnikov, zaplenjenega pa je bilo mnogo orožja, municije, orodja, hrane in dragocenih dokumentov. Potom stalne zasedbe se bo imenovalo področje dokončno pomirilo.

Proti tolovajski republiki v gornjem Sanntal-u se vsi že par dni velika akcija s silami policije in vojske. Zastavljeni bojni cilji so doseženi. Praßberg, Rietz, Laufen in Leutsch so zavojevani. Preden bo to za nas tako težko leto končano, bo zadnji meter takozvanega »osvobojenega ozemlja« zopet trdno v naših rokah in naša zastava bo vihrala od Sulzbach-a do Montpreis-a in od Trifail-a do Luttenberg-a nad nemško Spodnjo Štajersko.

Ako pa nasprotnik misli, da bo po razbitju njegovih bojnih odredov lahko posamično moril naše najboljše ljudi potom ogabnih kreatur, se pač moti. Ne mislimo več gledati vsega tega s prekrizanimi rokami. Za vsako tako dejanje terorja bomo, odgovarjajoče primeru v Schleinitz-u, podvzeli najtrše povračilne ukrepe. Na teror bomo odgovarjali s terorjem. Za vsakega umorjenega kamerada bo najmanj deset tolovajev, oziroma tolovajskih pomagačev pustilo svoje življenje. Kdor je danes v službi Moskve, poseduje kot sovražnik države vojni listek za pot v smrt. Tako postopamo v smislu naših padlih, naše triletna borba ob mejah in v smislu stotisočev domovini zvestih Spodnještajercev, ki po vsej pravici zahtevajo, da lahko pod našo zaščito delajo v miru in redu.

Že več mesecev je anglo-ameriško letalstvo vključilo spodnještajerski prostor v svoj teročni program. Metalo je bombe na naša mesta in vasi, obstreljevalo pa je tudi prometne naprave in mirne delavce na polju s strelnim orožjem. Mesto Marburg nosi glavno breme sovražnega letalskega terorja. Njegovi prebivalci so morali od 7. januarja 1944 prenesti 12 napadov, objokujoč 312 mrtvih in več sto ranjenih. V stanovanjih je nastala velika škoda. Več sto rodbin je izgubilo svojo imovino. Drža prebivalstva mesta

Ein nächtliches Unternehmen.

Sturmpanzer und Schützenpanzerwagen mit Flammenwerfern stoßen in ein feindliches Dorf und verbreiten Tod und Verderben unter den überraschten Bolschewisten.

„OK-Kriegsber Böhmi (Sch.)

Veliko poslanstvo Nemčije

»Ali bo Nemčija zgradila krepko Evropo ali pa se bo Evropa potopila« — Vodja belgijskih reksistov Léon Degrelle o vprašanju rešitve evropskega kontingenta

Na kongresu Unije Nacionalnih častniških združenj je govoril te dni v Wien-u znani vodja belgijskih reksistov, Sturmabführer in Eichenlaubträger Léon Degrelle. Njegova izjava je bila tako tehtna in temperamentna, da je po končanem govoru žel pravic izbruh viharnega prijetanja. Degrelle je izjavil sledeče misli:

Danes ni več časa za sanjarjenje o Evropi, da mes je Evropa treba reševati. Rešitev je v vzpostavitvi nove Evrope na popolnoma novi socialni podlagi. Tega je zmožno samo Nemčija. Usoda je podarila Nemčiji veliko šanso. Evropa doživlja danes dejstvo, da prodirajo boljševiške mase koncentrično proti Nemčiji. Ta sunek boljševiških tolp se razteza od Severne Norveške preko Vzhodne Prusije in Karpatov na Madžarsko in do Balkana preko Italije do afriške obale. Ko so se začele velike sovjetske ofenzive, so mislili v meščanskih krogih nekaterih držav, da bodo nekoč prišli Anglosasi, da bi tvorili potrebno zaščito napram vzhodu ter odvrnili boljševiško poplavo Evrope. Namesto tega doživljamo sedaj, da nudi anglosaško gospodstvo boljševikom le odskočno desko. Plutokracije so na zapadu, jugu in jugozapadu igrale igro boljševizma. Najboljši nazorni nauk za to trditev tvorijo Grčija, Bolgarija, Jugoslavija, Italija in Belgija. Ako bi zmagaale zapadne sile, torej kapital, slika ne bi bila nič bolj rožnata. Tedaj bi bila Evropa podvržena diktaturi finance, kmetije v Evropi bi se morali boriti s konkurenco velikih, s stroji izrabljenih ploskev ameriškega kontinenta in evropski delavec bi omagal sprčo konkurence ostalega sveta. Diktatura kapitalističnih sil ne bo pomenila za Evropo nič drugega kot brezposelnost milijonov ljudi. Če po par mesecih se je izkazala popolna onemoglost plutokracij v vseh po njenih četah zasledenih področjih. Ako gre danes de Gaulle v Moskvo, potem samo radi tega, ker hoče biti prvi na mestu. Upanje na rešitev potom plutokracij kopni povsod kakor eneg. Pri tem pa ne smemo spregledati, da bi pomenila boljševiška zmaga pogin Amerike. Ta boljševiška zmaga bi nujno dovedla tudi na drugi strani Oceana do revolucije.

Danes gre za rešitev Evrope. Dvesto do tristo milijonov ljudi mora s svojo kulturo in civilizacijo rešiti Evropo pred boljševiško zmešnjavo.

Generacije so sanjale o tej Evropi, so hrepenele po njej in jo načrtovale. Danes gre za to, da ustvarimo to Evropo, in sicer Evropo, ki ne bo povezana samo v vojni, temveč tudi po njej. Z zgradbo Evrope se je pričelo že v letih 1940—1944, toda Evropa takrat še ni bila zrela, pa tudi ne pripravljena. Evropi se še ni moglo dati in pokazati resničnih idealov, zlasti pa se ni moglo ustvariti socialnega reda, ki bi bil zavrl sleherni anarhijo. Vojna je morala nujno stati v ospredju in tako je stalo socialno vprašanje v škodo tega velikega obnovitvenega dela v ozadju.

Nekaj je bilo v preteklih letih vsekakor dokazano: sleherni država, ki ni pojmovala evropske koncepcije, se je zrušila. To velja prav tako za sile starega zapada kakor za države na jugovzhodu Evrope. Brez Evrope — tako je povdaril Degrelle — je izgubilo življenje svoj smisel, brez Evrope bi ostal samo še svet brez kulture.

Vodja Valonske divizije in preizkušeni borec v mnogih bitkah vzhodne fronte — Leon Degrelle — je nato govoril kot vojak. Kot vojak je zatrjeval, da je popolna zmaga Evrope še vedno možna. Dokaz za to da je bil podan na vseh frontah. Tisti, ki so pričeli septembra dvomiti glede moči Nemčije in so smatrali zmago onih za možno, morajo danes že priznati, da so se zmotili. Če gledamo v bojno področje Aachen ali na Vzhodno Prusijo ali na Madžarsko: povsod isti preobrat. Nemško vodstvo izvaja iz razvoja zanj podane konsekvence. Nemški vojak je razvil odporno silo, ki je izvala začudenje sveta. Vsled ogromnih izgub na ljudeh, materi, jalu in času doživljajo Amerikanci in Rusi poraz za porazom. Na drugi strani nastajajo v Nemčiji nove divizije in armade z natholjšo opremo. Vojaške priprave, ki jih je podvzela Nemčija in jih še podvzema, so na vsem svetu brez primere.

V Nemčiji — tako je izjavil Degrelle — danes ne primanjkuje vojakov, temveč preje vojašnic. Velike ploskve bi se morale v Nemčiji izkoristiti, da bi zamonje sprejeti nastajajočo nemško vojsko ter ji nuditi vežbališča. Ta nova nemška armada bo prihodnje leto na vrhu svoje udarnosti. Vojaško vodstvo Nemčije se prilagodi novim razmeram s nedosegljivo genialnostjo.

Nekoč se je smatralo težke tanke kot nepre-

magljive. Danes se zoperstavlja nemški vojak z »oklopniško pestjo«, ki je zelo po ceni, uspešno proti najtežjim tankom. Par tisoč s tem orožjem izvežbanih vojakov zamore tvoriti nepremagljiv branik. Ako so Rusi in Amerikanci gradili na jakosti svojih tankov, bo bodočnost pokazala, da bo nedosegljiva hrabrost nemškega vojaka z novim orožjem v rokah premagala to oklopno orožje. Na vojaškem polju — tako je zatrjeval Degrelle — je zmaga možna in sigurna.

Z vojaškega vidika torej ni nikakega vprašanja — tako je svaril govornik — toda evropsko vprašanje ostane. Naj si nikdo ne utvara, da je komunizem kar takole zbral okrog sebe in svoje zastave milijone ljudi. To močno pristaštvo rezultira odtod, da iščejo milijoni, ki živijo danes brezupno, izhoda. Situacija zahteva ustvaritev socialnega reda za vso Evropo, dejansko izvedbo nacionalsocialistične revolucije.

Degrelle je nato dokazal na osnovi izkušenj iz Belgije, da je nastalo odporniško gibanje v zapadno-evropskih deželah pretežno vsled anglo-ameriške in boljševiške agitacije. S svojim ogromnim hujskanjem po radiu iz Moskve, Amerike, Londona in Avstralije so zamogli sovrazniki Evrope razviti veliko aktivnost, dokler ni stopila v ospredje stvarnost. Danes gre za to, da pridobimo milijone iz nasprotnega tabora.

Treba je natančno spoznati cilje, ki so bili postavljeni na socialnem ali političnem področju. Narodi Evrope bi morali te cilje poznati. Vojak se ne bori za kaj negativnega. Svojega meča ne vihti za trušče ali za velike blagajne meščanstva. Vojak se bori za ohranitev civilizacije in za vzpostavitev novega socialnega reda.

Samo nacionalsocializem lahko nudi podlago za to novo bodočnost Evrope. Evropa mora postati dežela, v kateri bo lahko vsakdo ponosno dvigal glavo, kjer bo zaslužil vsakdo to, kar mu priče na podlagi njegove storitve. Ta Evropa pa bo zamogla biti srečna in velika le tedaj, ako se bo mogel razviti genij vseh narodov in ako se bo gradilo to poslopje bodočnosti z največjo previdnostjo. 150 let je trajalo, preden se je posrečilo Adolf Hitlerju zjedinitje Nemčije. Za Friedrichom Velikim so se generacije posvetile tej nalogi zjedinitvevanja z modrostjo in previdnostjo. Ako je danes Nemčiji pripadla naloga, povesti Evropo v novo bodočnost — in tega je zmožno samo Nemčija — potem bo morala Nemčija tudi brez konjskih naočnikov gledati preko lastnih meja.

Kakor je vsled predvide politike zjedinitvevanja v Nemčiji sami ohranilo sleherni plemo svojo samobitnost — to je bilo tisto, kar je Nemčijo kulturno tako obogatilo — ravno tako je treba ohraniti in obvarovati samobitnost narodov ter se je treba ozirati na posebne lastnosti značaja teh narodov.

V roke Nemčije — tako je končal Leon Degrelle svoja globoka izjava — je bilo položeno veliko poslanstvo. Kakor so imeli nekoč drugi veliki narodi v teku svoje zgodovine veliko šanso, ima sedaj Nemčija svojo šanso. Ali bo Nemčija zgradila krepko Evropo ali pa se bo Evropa potopila.

□ **Narod v Rimu gladuje.** V področju Italije, ki je pod angleško-ameriško zasedbo, grozi nov pohod v Rim. Gre za gladujoče ljudske množice, ki nimajo drugega izhoda kakor odkrito revolto, ako se ne izboljšajo prehranjevalne razmere. Kako kočljiv je položaj, dokazujejo napadi na trgovino živil in gostilne, kjer kupujejo posedujoči krogi za deset do petnajstkratno preplačilo, ne da bi posredovala policija.

Druck und Verlag: Marburger Verlags- und Druckerei-Ges. m. b. H. — Verlagsleitung: Egon Baumgartner. Hauptschriftleiter: Friedrich Golob, a. B. in Marburg/Drus. Badgasse 6

Zur Zeit für Anzeigen die Preisliste Nr. 3 vom 10. April 1943 gültig. Ausfall der Lieferung des Blattes bei höherer Gewalt oder Betriebsstörung gibt keinen Anspruch auf Rückzahlung des Bezugspreises.

Marburg je bila odlična ter ne zaostaja niti za držo naših sonarodnjakov na težko preizkušenem zapadu. Sovražni bombniki ne potrjujejo sovražne propagandne teze o »podjarmljenih Slovincih« na Spodnjem Stajerskem. Bombnik: »osvoboditelj« se ne ozira na nacionalno pripadnost. Brez izbire morajo žene in može, deco in starčke, brez ozira na jezik ali na barvo članske izkaznice. Mi vsi tvorimo danes nerazrušljivo usodno skupnost, ki je po vsakem napadu še trša in močnejša. Pri tem tvorijo tisti, ki so izgubili vso imovino pravo avantgardo odpora, vere in sovraštva v zavesti, da bodo njihove hiše in domovi obnovljeni samo po naši zmagi.

Računati moramo s tem, da bo sovražnik ojačil v našem področju svoj letalski teror. Doprijeti bomo morali še človeške in domovinske žrtve. Pa tudi najjačje sovražno letalsko delovanje ne more zrušiti našega odpora in naše vere v zmago S povečanjem in pravičnim letalsko-zaščitnim zadržanjem ter z nadaljnjo izgradnjo zaklonišč in rogov, bomo zmanjšali število žrtev pri napadih. Porušene hiše bomo nekoč zopet zgradili. Pri tem bodo nosili opeko in mešali malto tisti, ki danes pustošijo mesta in vasi. Kmalu bo razen tega prišel čas, sprčo katerega že učinkujejo dalje časa tekoči ukrepi in ko bo nebo nad Reich-om očiščeno letalskih piratov.

Poleg tolovajev in bomb napolnjuje približevanje boljševiške bojne fronte na jugovzhodu in vzhodu spodnještajersko prebivalstvo z veliko skrbjo. Boljševiške divizije so v zadnjih tednih pričele iz svojih mostišč Baja in Apatin z ofenzivo, ne da bi bile dosegle večji operativni uspeh. Frontni odsek na južnem Madžarskem, med Blatnim jezerom in Dravo se nahaja v ospredju na-

šega interesa, saj leži 120 kilometrov pred našo mejo. V zadnjih dnevih je po začetnem terenskem dobičku sovražnika nastopila izredna stabilizacija. Močni nemški bojni odredi tvorijo jekleni zapah med jugozapadnim delom Blatnega jezera in Dravo; zapah, ki ga sovražnik v doglednem času pač ne bo mogel prodreti. Kod obmejni Gau se zavedamo, da lahko pride za nas nekoč ura zadnje preizkušnje. Nismo ostali prekritih rok, zato gradimo že več mesecev s sredstvi prave narodne mobilizacije po odličnih vzgledih Vzhodne Prusije in zapada globok sistem postojank. Na desettisoče mož in žena, predvsem pa naša vedno pripravljena mladina iz celokupnega Gau-a, je zagrabila krampe in lopate. Pod njihovimi rokami nastajajo mnogi kilometri tankovskih preprek, bojnih rogov, bojnih gnezdišč, zaklonišč artilerijskih postojank itd., v katerih bo naša vojska, ako bi prišla zahteva, rame ob rame z našimi bataljoni Volksturm-a, žilavo in zagrizeno branila svojo domovino.

Vsaka vas bo grad, vsaka hiša pa trdnjava. Sovražnik mora vedeti, da bo boj zanj tu šele pričel, ako bi se mu nekoč posrečilo suniti do meje Reich-a. Kapitulacija in umik sta pojma, ki smo ju črtali iz našega besednjaka. Prostor ni več orožje. Držati in boriti se, je danes geslo Nobena vzroka ni za beg in resignacijo. Mi pa, ki imamo čast, voditi v teh težkih časih v obmejnem ozemlju, bomo skrbeli za to, da nas glede trdnosti, moči živcev, bojne volje in vztrajnosti nikdo ne bo prekosil. Ura preizkušnje pride za Spodnjo Stajersko. Kljub tolovajem, bombam in bližnji boljševiški fronti stoji Spodnještajerci pod nemškim vodstvom v zvestobi do Führer-ja in Reich-a. Zmaga in obnovitveno delo miru bosta nekoč plačilo.

Nemški napad na široki fronti

Močne nemške sile so iz svojih izhodišč na Westwallu prodrle ameriške postojanke med Hoher Venn in Severnim Luksemburgom — Sovražni porazi v Italiji

18. decembra je sporočilo nemško vrhovno poveljstvo sledeče: Močne nemške sile so dne 16. decembra ob 5.30 nastopile iz Westwall-a na široki fronti po kratkem, toda silnem ognju napada ter so prodrle najsprednejše ameriške postojanke med Hohem Venn in Severno Luksemburško. Nadaljuje se velika napadalna bitka, katero podpirajo močni odredi lovskega letalstva. Da popolnoma iznenadeni sovražnik ne bi dobil nikakih informacij, se zamorejo posameznosti objaviti šele pozneje. V boju s sovražnim letalstvom nad frontnim področjem so odredi našega lovskega letalstva zbili po dosedanjih poročilih 48 sovražnih lovskega bombnikov. Mimo tega je flakartilerija uničila 21 sovražnih letal. Ponoči so močni odredi bojnega letalstva z dobrim učinkom napadali sovražna gibanja in dovozne centre.

Naslednjega dne, 19. decembra, je nemško vrhovno poveljstvo izpolnilo svoje poročilo z dne 18. t. m. kakor sledi: V zimski bitki na zapadu so nadaljevale naše čete svoj na-

liji je zamogel sovražnik po težkih bojih v odseku Lamone tvoriti majhno mostišče na zapadni obali reke. Južno od Bologne ter severno od Ravenne so se razbili sovražni napadi. — Anglo-ameriški terorni bombniki so metali bombe na zapadno in jugozapadno Nemčijo. Pri terornem napadu na Wien sta bila zadeta tudi Burgtheater in Državna opera. Zbitih je bilo 33 sovražnih letal, večinoma štirimotornih bombnikov.

Po poročilu z dne 13. decembra se je nadaljevala četrta bitka za Aachen z nezmanjšano silovitostjo. Vsled hrabre obrambe izkušenega vojaštva pa Amerikanci nikjer niso dosegli uspehov. Tudi na ostalih odsekih zapadne fronte se sovražniku ni posrečilo doseči svojih operativnih ciljev. — Nadaljevalo se je obstreljevanje velikega Londona. — V srednji Italiji Angleži niso mogli razširiti svojega mostišča ob reki Lamone. Pri Faenzi so se zrušili opetovani napadi. — Terorni bombniki Amerikancev so bombardirali gornjo Šlezijo, področje Rhein-Main in srednjo Nemčijo, zlasti Darmstadt in Hanau. Angleži pa so bombardirali Wittenberg in Essen. Zbitih je bilo 58 sovražnih letal.

Vsled težkih izgub 9. ameriška armada dne 13. t. m. ni nadaljevala svojih velenapadov. Istotako so ostali napadajoči odredi 1. ameriške armade v nemškem ognju ter so šele po ponovnih sunkih jedva zavzeli par vasi. V ostalih odsekih zapadne fronte so beležili učinkovito nemško obrambo in protisunke. — Obstreljevana sta bila London in Anvers z dalekometnim orožjem.

Iz poročila z dne 15. decembra je razvidno, da je 1. ameriška armada 14. t. m. opoldan zorec pričela s vojnim napadom na široki fronti, ne da bi bila dosegla kakih bistvenih uspehov. Ob reki Saar so naše čete s koncentričnim ognjem in protisunki preprečile sovražniku globlje vdiranje v naše bunkerke postojanke. Med Saargemünd-om in Bitschom so imeli Amerikanci težke izgube. Uspešni nemški napadi so se vršili v gornjem Elsass-u, kjer je bil izvojevan tudi grad Hoheneck. — Nadaljeval se je ogenj na London in Anvers. — V srednji Italiji so doživeli Angleži in Kanadčani v teku težkih bojov celo vrsto neuspehov.

Prva ameriška armada je 15. t. m. opoldan pričela ponovno s svojim napadom. Nemške čete pa so preprečile nameravani prodor. Na

Karte zu den Kämpfen in Oberitalien.
Scherl-Bilderdienst-M.

Bitsch je koncentriral sovražnik najjačji artilerijski ogenj. Ob alzaški severovzhodni meji so naše čete zavzele nove postojanke. V gornjem Elsass-u se položaj ni bistveno izpremenil. — V srednji Italiji je nadaljeval sovražnik svoje velenapade, vendar so bili vsi poskusi prodora angleških divizij zapadno od Faenze deloma v protisunku preprečeni. — Terorni bombniki so bombardirali dne 15. t. m. Kassel in Hannover ter kraje v južni in jugovzhodni Nemčiji. Angleži pa so bombardirali Mannheim, Ludwigshafen ter Hannover ter Osnabrück.

Iz poročila z dne 18. t. m. je nadalje razvidno, da so naše čete v gornjem Elsass-u vdrle v protinapadih v Kayserberg. — Lieges in Anvers sta bila najjačje obstreljevana z našim dalekometnim orožjem. V srednji Italiji je sovražnik doživel 17. t. m. na obeh straneh Bagnacavalla težak poraz. — Ameriški terorni bombniki so podnevi bombardirali gornjo Šlezijo in jugovzhodno Nemčijo. Istotako je bil bombardiran München. Drugi odredi so vrgli veliko število bomb na Ulm. Tudi Rheinland in Westfalen sta bila cilj nadaljnjih sovražnih napadov. Zbitih je bilo 36 anglo-ameriških letal.

Iz poročila, objavljenega dne 19. t. m., izhaja, da se je nadaljeval nemški ogenj na London, Anvers in Lieges v ojačenem obsegu. — V srednji Italiji se je 8. angleška armada vsled svojih velikih izgub omejila zgolj na brezuspešne sunke pri Faenzi in Bagnacavalla. — Ameriški terorni letalci so bombardirali 18. t. m. zapadno Nemčijo, gornjo Šlezijo in jugovzhodno Nemčijo. Angleži pa so ponoči prileteli nad področje Vzhodnega morja ter so metali bombe nad zapadno in južno Nemčijo. Zbitih je bilo 15 štirimotornih bombnikov. Število dne 17. t. m. zbitih terornih bombnikov se je zvišalo po novih poročilih od 24 na 45.

Karte zu den Kämpfen im Saarraum.
Scherl-Bilderdienst-M.

pad včeraj na vsej fronti. Skozi luknje razbite in raztrgane 1. ameriške armade so sunili oklopniški odredi v globino bojnega prostora. Sovražni odredi, ki so hoteli ponoči posegati v boje, so bili zavrnjeni v nočni oklopniški bitki. Nemško letalstvo, ki je štiti- lo gibanja naših čet, je v letalskih bojih zbil 24 sovražnih letal. Na ostali zapadni fronti se nadaljujejo boji na postojankah v starih težiščih.

V odstalem so operacije v preteklem tednu potekale kakor sledi:

Po poročilu z dne 12. t. m. so skušali Amerikanci dne 11. t. m. izsiliti zapadno od Aachen-a z ogromnim materialnim naporom prodor skozi nemške postojanke. Njihova pehota skupno z oklopniki, ki so naskakovali v širini 15 kilometrov, pa je zamogla le v posamičnih odsekih za malenkost vdreti v naše glavno bojišče. Ob krilih je naša artilerija razbila sovražne napade že v razvoju. Pri Saarlautern-u, kjer je imel sovražnik težke izgube, se mu ni posrečilo forsiranje reke. Na obeh straneh spodnjih Vogeov so se stopnjevali boji glede srditosti in izmera. — London je bil nadalje v ognju našega dalekometnega orožja. — V srednji Ita-

Položaj na vzhodni fronti

Ob Blatnem jezeru zavrnjeni močni sovjetski napadi — Žilava nemška obramba pred Budimpešto

Kakor izhaja iz poročila z dne 12. t. m., so nemške čete razbile severozapadno od Osijeka sovražne mostišče. Brez uspeha so napadali boljševeki med Dravo in Blatnim jezerom. Severno od Budimpešte so bili odbiti oziroma zaustavljeni sovražni poskusi prodora. Samo severno od Miskoleza je zamogel sovražnik spriči žilavega odpora naših čet pridobiti nekoliko terena na obeh straneh reke Safo. V južnem delu vzhodne Slovaške so naše čete razbile jačje sovražne napade na obeh straneh ceste Užhorod—Košice ob velikih izgubah za sovražnika.

13. decembra so sporočili, da so nemške

čete očistile v severovzhodni Hrvatski južno obrežje spodnje Drave. Pri Vukovaru so se nadaljevali srđiti lokalni boji. Južno in vzhodno od Blatnega jezera so Nemci zavrnili sovjetske lokalne napade. ovražni velenapadi proti Budimpešti so bili deloma zavrnjeni ali pa zaustavljeni ter je bil s tem preprečen nameravani prodor. Istotako so se zrušili napadi ob cesti Užhorod—Košice ob izgubah za sovražnika. Na ostali vzhodni fronti ni bilo nikakih posebnih dogodkov.

Žarišče težkih obrambnih bojov na zapadu je bilo po poročilu z dne 14. t. m. slej kot prej na Madžarskem. V severnem in seve-

rovzhodnem loku postojank okrog Budimpešte so razbili Nemci močne sovjetske napade. Boljševiki so pritiskali pri Vaczu ter v gorovju Matra v smeri proti severovzhodu in severozapadu, vendar brez posebnega uspeha. Tudi severno od Miskolca so nadaljevali močni boljševiki in romunski odredi svoje napade, da bi razširili in poglobili vdorni prostor med rekama Sajó in Hernád. Razvili so se težki boji v tem področju ter na cesti Ušhoroda proti Košicam.

Pri Vukovaru so po poročilu z dne 15. t. m. očistili južno obrežje Donave in Drave, istotako pa so se tudi izjavili sovražni napadi jugovzhodno od Vukovara. Južno in severovzhodno od Blatnega jezera so boljševiki zamen naskakovali. Južno od reke Elpel so skušali boljševiki prodreti nemško fronto, vendar so se ti poskusi razbili ob žilavi nemški obrambi. Tudi med gorovjem Bükk in med reko Hernád je obležal sovražnik v ognju naših grenadirjev in planinskih lovcev. Ob cesti Ušhorod-Košice ter ob železnici Dabica-Tarnov v Galiciji so se izjavili sovjetski napadi.

Na fronti med Budimpešto in vdornim prostorom v jugovzhodni Madžarski so beležili 16. decembra uspešno nemško obrambo.

19. decembra so sporočili, da so številni sovjetski napadi med Dravo, Blatnim jezerom in Budimpešto obležali v nemškem ognju. Tudi na ostalih odsekih sovražnik ni

mogel nikjer izvojevati nameranih operativnih ciljev. Na ostali vzhodni fronti so beležili le lokalne boje.

Der Kampfraum in Ungarn.
Scherl-Bilderdienst-M.

je pripovedovala o velikem veselju otrok in staršev o obnovitvi šolskega pouka, ki je bil prekinjen vsled uničenja šolskega poslopja po tolpah skoraj leto dni. Razumljiv in ljubezniv pogled učiteljice je veljal rjavim in svetlozlim glavam učencev in učenj pri njenem pripovedovanju o šolskih uspehih, povdarjajoč, da niso kdovekaj pozabili v času brez pouka in da si prizadevajo, sprejeti v svoje bruhine glavice vse morebiti zamujeno in novo gradivo. O svojem življenju bi nam bila pripovedovala še mnogo, kar pa ni dopuščal čas, šolski pouk se je moral pričeti.

Rahlo smo zaprli vrata šolskega razreda, kjer nadaljujejo s poukom kljub terorju in razdiralnemu besnenju v korist in dobrobit mnogih mladih spodnještajerskih fantičev in dekletov, vzgojujoč jih v može in žene, kakšne potrebuje obmejna dežela že od nekdaj: močne, verne in nezmotljive v svojih ciljih.

N. J.

DNEVNI DROBIZ

* Delovni čas o božičnih praznikih in novem letu. Za letošnje božične praznike in novo leto je izšel odlok, ki predpisuje sledeče: »V kolikor bi v izvedbi totalne vojne vpostave ob božičnih praznikih in novem letu bilo neizogibno potrebno, se bo dovolilo na podlagi zakonitega pooblastila opravljati vojno-vazna nedeljska in prazniška dela v istem obsegu kakor ob delavnikih. Za nedeljsko in prazniško delo je plačati predpisane doklade. Če pa zahtevajo obratno-tehniški razlogi skrajšanje delovnega časa ali pa dovolitev delaprostih delavnikov v zvezi z božičnimi prazniki in novim letom, se lahko na ta način izgubljene delovne ure tekočih desetih tednov nadoknadi z urami pred in po delovnem času ob delavnikih. Pri tej izravnavi ne sme znašati delovni čas več kakor 11 ur, pri ženah in mladoletnih pa 10 in pol ure. Kjer ta način izravnave ne bi bil možen, lahko delajo posade nad 16 let starih eno nedeljo meseca decembra 1944 in eno nedeljo meseca januarja 1945. Ob teh nedeljah se lahko dela kakor ob delavnikih, če je to iz vojnovaznih razlogov potrebno. Žene, ki oskrbujejo otroke izpod 14 let, morajo biti oproščene nedeljskega dela«.

* Rudarski praznik na Spodnjem Štajerskem. V rudnikih Kreis-a Cilli so rudarji obhajali svoj stari rudarski praznik Barbara. V rudnikih Buchberg in Wöllan so rudarji sprejeli ob tej priložnosti diplome za svoje petindvajsetletno delo v premogokopu.

* Uradni organi imajo pravico do ogleda in zahtevanja informacij o stanovanjih. Oberbürgermeister mesta Marburg-Drau je razglasil, da bodo kaznovani z do šesttedenskim zaporom vsi imejitelji stanovanj, ki njegovim organom ne bi dovolili vstopa v svoja stanovanja in ne bi dali informacij, ki jih zahtevajo.

* Priznanje in odlikovanje hrabrega Spodnještajerca. Nedavno smo objavili vest, da je kot prvi Spodnještajerec dobil odlikovanje za hrabrost Deutsches Kreuz in Gold Oberleutnant Franz König, sin znanega trgovca istega imena v Cilli-ju. Sedaj smo dobili vest, da je ta naš rojak in junak, ki ima tudi še druga odlikovanja in je star komaj 22 let, bil povišan izrednim potem v rang Hauptmann-a. Spodnja Štajerska je ponosna na tega svojega rojaka, ki ga je šteti po starosti med najmlajše Hauptmann-e nemške obojene sile.

* Junška smrt za Führer-ja in Reich. V Trifail-u so izročili materi zemlji voditelja urada Arbeitspolitisches Amt Kreis-a Trifail Pg. Franz-a Bauer-ja, ki je postal žrtev morilne roke. Ob odprtem grobu se je od zaslužnega pokojnika poslovil Kreisführer Eberharth. Težka usoda je hotela, da je sovražna bomba v Graz-u ubila komaj tri ure po njegovi smrti njegovo soprogo in tri njegove male otroke. Tako je smrt združila družino, ki se je v življenju ljubila in razumela.

Sestalo se je zopet sto šolarčkov

Obnovitev šolskega pouka po enoletni prekinitvi v Reifnigu

»Zakaj zaigajo naše šole?« To vprašanje si je postavil neki spodnještajerski kmet, ko je po umiku tolpa, ki so za kratek čas zasledile njegov domać kraj, zopet svobodno dihal ter bil srečen, da je ostal zdrav. Njegovo vprašanje pa vsebuje več, kakor bi se to zdelo na prvi pogled. Spodnještajersko prebivalstvo je bilo že od nekdaj odkrit nasprotnik tolpa, ki poskušajo tudi na Spodnjem Štajerskem z vsemi razpoložljivimi sredstvi spraviti ljudi in deželo v boljševiško zmedo. Umori, sabotaža in teror so kazalci poti teh moskovskih plačancev, ki hočejo pod krinko »osvobodilne armade« prinašati samo nesrečo in bedo v deželo, da bi se na ta način približali svojemu cilju.

Da so s temi svojimi metodami imeli na Spodnjem Štajerskem bolj malo sreče, je moralo vodstvo tolpe že večkrat priznati. Spodnještajerci se preveč dobro zavedajo, kaj pomeni živeti pod zaščito Reich-a in jim je tudi jasno, kaj bi prineslo njim in njihovim družinam, če bi prevzeli oblast Spodnje Štajerske in »osvoboditelji po milosti Moskve«. Zato se tudi zoperstavljajo z vsemi sredstvi ter si prizadevajo posvetiti vse svoje sile in vse svoje znanje usodni borbi nemškega naroda, s katerim so že tisoč let povezani. Da se najdejo med njimi tudi taki, ki delujejo posredno ali neposredno tudi s tolpmi ali jih pa podpirajo, je znano. Mnogo od teh dela to iz strahu pred maščevalnimi dejanji tolpe. Brez vsakega dvoma je, da smo imeli in še imamo vrsto Spodnještajercov, ki so si predstavljali »surovo stvarnost« delovanja tolpe drugače, kakor smo jim pravili mi. V to kategorijo spada tudi kmet iz Santhal-a, ki je vprašal: »Zakaj zaigajo naše šole?« Očividno ni mogel razumeti, kako je možno zaigati ureditve, koristne narodu, ki ga hočejo osvoboditi. On tudi ni imel uvidenosti za zrušitev občinskih hiš, ki so jih postavili občani iz svojih sredstev in bi jih po »osvoboditvi« potrebovali vsi ljudje. Moč iz planine Santhal-a je s svojim vprašanjem odgovoril hkrati na nemiselno in uničevalno besnost komunističnih tolpa, ki uporabljajo besedo »osvoboditev« kot svrham primerno naplano tablo.

Z veliko pridnostjo in vztrajnostjo predvsem pa z nezmotljivo vero se popravi vso po terorju povzročeno škodo, ali pa premostijo s pomočjo pomožnih ureditev. Vse roke pomagajo, kadar je treba vpostaviti splošno korist ureditve in s pomočjo organizacije Steirischer Heimatbund se opravijo taka dela v najkrajšem času. Porušene

občinske hiše, uradi Ortsgrupp in šole nastanejo ter obnovijo svoje delovanje v polnem obsegu. Osvobodeno prebivalstvo si oddahne, sprejemajoč to delo na znanje in vse teče zopet po stari poti...

Kakor v mnogih Ortsgruppah, so izvršile tolpe Bachern-a tudi v Ortsgruppi Reifnig svoje mojstersko junaštvo z razrušenjem in vpepeljenjem tamkajšnje sedemrazredne ljudske šole

*

Bilo je predzimskega dne meseca decembra, ko smo se nahajali na poti v Reifnig. Dolina Drautal je ležala v modrikastem bliscu megle in prvega snega. Močje je stalo gozdovje Bachern-a ob cesti, iz vrhov je pa svetil zimski pozdrav. Obdajala nas je praznična tišina, kakor da bi vladal globok mir. Korakali smo vedno višje, gorovju Bachern nasproti, dokler nismo zagledali na višini 716 ležeč Reifnig. Že gredoč smo srečali otroke s šolskimi torbicami korakajoče po snegu. Prihajali so od vseh strani bližnje okolice, in tudi slabo vreme jih ni oviralo pri tem. Vsi so bili srečni in veseli, da so lahko obiskovali zopet šolo, ker so bili skoraj leto dni brez pouka.

Zanimalo nas je, kje je postavilo toliko mladih fantov in deklic svoje šolote, dokler ni bilo urejeno šolsko poslopje ter smo se priključili mali skupini. Veselo kramlajoč smo dospeli v Reifnig ter se ustavili šole, ko nam je nek fantič s prstom pokazal kmečko hišo, kjer se je nahajala zasilna šola. Skupno z našimi spremljevalci smo vstopili v prijazno, svetlo kmečko sobo, kjer so že čakale vrste klopi na svoje male učence in učence. Pričelo je veselo kramljanje kmečkih otrok našega Bachern-a od blizu in daleč. Razlagali so si svoje doživljanje iz poti v šolo in iz šole ter od doma. Nenadoma so vsi utihnili. Vstopila je učiteljica in pozdravila so jo z glasnim »Heil Hitler«. Nemalo je bila začudena, ko je med svojimi ABC-strelci zagledala še nas. Po kratkem pojasnilu o vzroku našega nepričakovanega obiska je dala izrazu svojememu veselju s tem, da nam je veselo pripovedovala o zadovoljstvu, s katerim gre zopet na delo. Tako smo sedeli še nekaj časa pred poukom s to pogumno gospo ter poslušali poročila o njeni, sicer ne ravno lahki, pač pa hvalni službi. Povedala nam je, da je edina učna moč tukaj visoko v hribi in da poučuje v dveh skupinah sto šolskih otrok. S posebnim poudarom

Neizpodbiten protidokaz

Bivši politkomisar Bruno je govoril pred zborovalci v Zellnitz-u (a. d. Drau)

Poučevati naše činitelje o pravih namenih in smotru tolovajskih skupin, ki hočejo tudi na Spodnjem Stajerskem z vsemi sredstvi motiti obnovo, pač nikakor ni potrebno. Izkušnje zadnjih tednov in mesecev v drugih deželah so pa tudi vsakemu jasno mislečemu Spodnještajercu pokazale, kaj bi se mu zgodilo, ako bi se plačancem Moskve posrečilo, zavzeti njegovo ožjo domovino. Nujna posledica tega spoznanja je gnjev napram tej roparski sodrgi, ki skuša svoje cilje doseči s sabotažo in terorjem.

Tolovaji na Spodnjem Stajerskem so morali že sami priznati, da pri spodnještajerskem prebivalstvu nimajo nikakega popolnega uspeha. Z vsemi sredstvi hočejo torej domovini rvestim spodnještajerskim ženam in možem pognati strah v kosti, in sicer na ta način, da trosijo potom svoje agitacije med narod vesti, ki so brez vsake podlage. Tako so med drugim izdali geslo, da bo sleherni član tolpa, ako bi se poslužil Gauleiterjeve amnestije, doživel pri Nemcih trpinčenje in smrt z ustrelitvijo. Isto da velja tudi za ubežnike, čijih število je iz dneva v dan vedno večje, ker je v teku časa že marsikateri izmed njih spoznal neumnost, ki jo je storil, ko je pobegnil z doma, da bi se v gozdovih boril za takozvano »svobodo« svoje domovine.

Kakor smo že sporočili, je bil pri neki akciji proti takozvanemu Sachovemu odredu dne 4. novembra 1944 ujet tudi politkomisar Ivan Mali, imenovan Bruno. Ker ga ni nikdo mučil in tudi ne ustrelili, se je Ivan Mali-Bruno tako začudil, da je pod vtisom teh svojih doživljanj napisal oklic na naslov svojih tovarišev. V tem svojem oklicu jim je sporočil, da so gesla tolovajskega vodstva lažnjiva. Obenem jih je pozval, naj zapustijo gozdove ter se vrnejo k svojim ženam in deci, češ, da zanje ni z nemške strani nikake nevarnosti mučenja ali celo smrti.

Odgovor komunističnih komandantov je bil takoj pri rokah: Lagali so, da je bil oklic Ivana Malija s strani Nemcev izsiljen in da so Nemci Malija ustrelili.

Tem večje je bilo začudenje, ko se je pojavil Ivan Mali na nekem zborovanju prebivalstva v Zellnitz-u dne 10. decembra 1944. Ivan Mali je na tem zborovanju spregovoril številnim zborovalcem obojega spola in brez razlike starosti. Ivan Mali je izjavil pred zborovalci, da je dotični svoječasi oklic napisal po svobodni volji, in da so z njim od prvega dne njegovega ujetništva zelo dobro postopali. Obenem je pozval zbo-

rovalce, naj po možnosti vplivajo na člane Lackovega odreda, naj prenehajo z brezupno borbo ter se povrnejo iz gozdov.

Zborovanje v Zellnitz-u je zopet enkrat demantiralo številne laži boljševiškega tolovajskega vodstva.

Tajinsvena smrt tolovajskega voditelja

Pod tolovajskim imenom »Stane« znani tolovajski voditelj Franc Rozman, ki je pred nekaj časom igral vlogo tudi pri organiziranju tolovajskih skupin na Spodnjem Stajerskem, je po poročilu radio-oddajnice »Svobodna Jugoslavija« umrl. Kot generalajtnant je bil naposled komandant takozvanega glavnega štaba Slovenije »Narodno-osvobodilne vojske in partizanskih odredov Slovenije«. Kakor se dodatno doznava, Rozman ni umrl naravne smrti, temveč je bil žrtev nanj namenjenega atentata. Njegovo smrt je povzročila eksplozija neke dinamitne patrone, ki je bila — tempirana na gotov čas — odposlana kot paket na njegov naslov. Nadalje se doznava, da se je vodstvo tolovajev na ta način iznebilo neljubega mu voditelja. Gonilna sila tega atentata je bil tajnik komunistične stranke in OF Boris Kidrič, ki je že preje izločil politkomisarja glavnega štaba ter se sam vsedel na njegovo mesto. Tudi ta slučaj dokazuje, da izvršujejo boljševiki promptno delo po preizkušeni židovsko-boljševiški taktiki.

Resnica zmaguje

Hd. Funkcionarji OF morajo prisilne rekrutiranje in druge sotekače z grožnjami in celo s strojno pištolo ustrahovati, da jim ne uidejo iz gozdov. Ti prisilni rekrutiranci so namreč medtem spoznali prave namene komunistične OF, mimo tega pa so tudi utrjeni in poparjeni sprico večnega tavanja in preganjanja s strani oblasti. Boda, pomanjkanje in bolezen skupno z zimo vžgajo v teh, siloma skupaj zmetanih ljudeh, hrepenenje po urejenem življenju. Marsikateri izmed njih hoče z begom uresničiti to hrepenenje. Da bi vse to preprečili in izgubljene tolpe obdržali v dosedanjem obsegu, slikajo politkomisarji članom tolpe ubežništvo iz njihovih vest v najstrašnejših barvah. Pripovedujejo jim, da imajo ubežniki iz tolpe pričakovati najprej grozno mu-

čenje, naposled pa kroglo. Mnogi izmed teh nesrečnežev še verujejo tem lažem in si ne upajo pobegniti iz zelenega pekla in krempljev OF: sebi in svojem v škodo. Kako se pa ujetim članom tolpe in ubežnikom dejansko godi, nam prikazuje zelo nazorno pismo, ki ga je napisal v avgustu letošnjega leta ujeti tolovaj Konstantin Remskar svoji ženi Nadi Remskar v Ljubljani, Marmontova ulica 41. Remskar je pisal sledeče:

»Draga žena!

Po dolgem času upam, da boš prejela to pismo po normalni pošti. Vedi, da sem zopet človek. Čeprav sem zaprt, postopajo z menoj človeško. Od tistega dne, ko so me na Vrh-niki vzeli k tolovajem, in do danes nisi nič vedela o meni, in sedaj se nahajam v rokah tistih, čijih neprijatelj sem bil še pred kratkimi dnevi. Sedaj šele vidim, kako plemeniti ljudje so to; in če bi moral na delo v Nemčijo, bom to storil s tolikim veseljem, kakor sem ga občutil takrat, ko se nam je Lenčka prvič nasmejala. Dragi Nadi! Čudovita je usoda. Kar se mi je zdelo nemogoče, je sedaj možno; in če mi ho Bog milostljiv, bom izšel iz te svetovne borbe kot nov človek, preizkušen globoko, hvaležen Nemcem, ki so me sprejeli tako lepo in se me niso dotaknili, čeprav je naša propaganda to vedno zatrjevala. Čuvaj mi hčerkico, žena; kajti ona mi je najdražje na svetu. Ko bo nekoč vojne konec, bomo vsi trije kje drugje srečneje živeli kakor doma. Nemec mi je daroval življenje, jaz ga dajem zanj.

Čakaj name in zaupaj!

Mnogo Te poljublja Tvoj

Konstantin.

Židovska cerkev v Belgradu

Hd. Boljševiška radio-oddajnica »Svobodna Jugoslavija« je poročala z velikim zadovoljstvom, da so v Belgradu otvorili židovsko sinagogo. Pri otvoritveni proslavi je bil prisoten tudi zloglasni boljševiški žid Moša Pijade, ki je trenutno desna roka banditskega poglavarja Josip Broz-Tita v Belgradu, kjer se izživlja v svoji židovsko-boljševiški morilni pohlepnosti.

Medtem ko deportirajo desetstisoče srbskih otrok in morijo na »desetstisoče Srbov, odvarjajo boljševiki, ki so govorili v svoji hinavski agitaciji vedno o »osvoboditvi«, židom cerkev.

V času, ko trpi srbsko prebivalstvo pomanjkanje vsega ter trpi pod krvavim terorjem boljševikov, si urejujejo židje svojo domačnost, da bi lahko začeli zopet s sistematičnim izkoriščanjem širokih ljudskih plasti.

To je dejanska korist »osvoboditve«.

* Nemški pozdrav vojakov. Šef vrhovnega poveljstva oborožene sile je odredil, kako morajo izvrševati vojaki predpisan nemški pozdrav. Pozdravljanje se mora vršiti z dviganjem stegnjenih desne roke do višine temena. Razlike ali nepravilnosti niso dovoljene. Oficirji so dobili navodila, da so v tem vzor vsem vojakom. Predpostavljeno so dolžni nadzorovati pravilno izvrševanje predpisanega vojaškega pozdrava.

* 5 ton živil za vso gladujočo deželo. V Londonu so z zadovoljstvom ugotovili, da so zavezniki spravili doslej reči in piši pet ton živil v zasedene predele Holandije, kjer trpi prebivalstvo, odkar ni več pod nemško upravo, glad in pomanjkanje.

* Zatemnitev pri znaku Luftwahrung. Če se v večernem mraku ali jutranjem svitu oglašijo sirene ter dajo znak »Offentliche Luftwahrung« ali »Fliegeralarm«, je treba zatemniti takoj, tudi, če se to ne zgodi v času, ki je predpisan za zatemnitev.

Bruno-Mali während seiner Rede in Zellnitz.

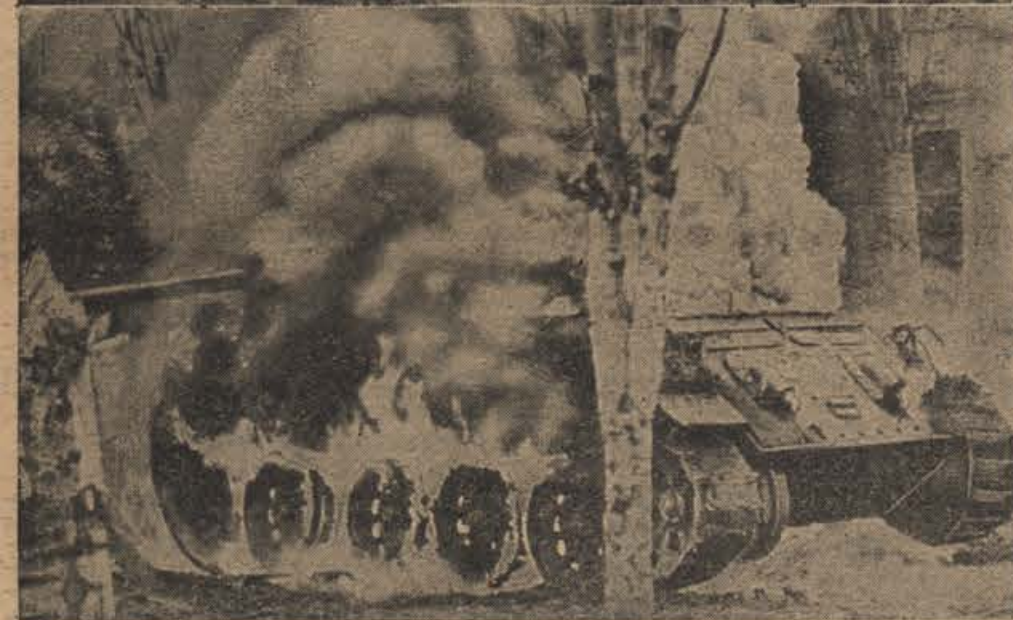
Aufnahme: Privat.

Bilder aus dem Kriegsgeschehen

Im Rahmen eines Appells übernahm Reichsminister Dr. Goebbels am Freitag die Patenschaft über das Wachregiment »Großdeutschland«. Reichsminister Dr. Goebbels würdigte in seiner Ansprache die Verdienste des Regiments und der Division »Großdeutschland« an der Front und in der Heimat und gedachte besonders der Haltung des Regiments und seines tatkräftigen Einsatzes bei den Vorgängen am 20. Juli in der Reichshauptstadt. — Eichenlaubträger Generalmajor Lorenz, der Kommandeur der Division »Großdeutschland«, überreicht dem Minister als Erinnerungszeichen an die Übernahme der Patenschaft das Armband der Division »Großdeutschland«.

Eine neue Aufgabe des Reichsarbeitsdienstes.
Auf Befehl des Führers hat der Reichsarbeitsdienst einen Teil der militärischen Ausbildung übernommen und schafft damit eine Grundlage, auf der die Wehrmacht unmittelbar aufbauen kann. So formt sich aus der Erziehung und Ausbildung in Hitler-Jugend und RAD der junge Frontsoldat dieses Krieges.
RAD-PK-Kriegsber. Tomaschek (Sch.)

Vernichtet!
Ein schwerer Sowjetpanzer hat einen Volltreffer erhalten und brennt lichterloh. Wenige Sekunden später explodiert die Geschützmunition und reißt den Koloß buchstäblich in Fetzen.
Kriegsber. Briek — TO-EP (Sch.)

dern, und die alten Gemäuer der Feste halten den modernen Waffen nicht mehr stand. Der größte Teil der schwachen Besatzung ist bereits ausgefallen. Nur der Kommandeur steht noch an seinem Posten vor dem rechten Eingang, unbekümmert um die berstenden Handgranaten, die die Nordamerikaner aus den gegenüberliegenden Häusern werfen. Kaltblütig jagt er Feuerstoß auf Feuerstoß aus seiner Maschinenpistole.

»Deutsche Panzer kommen«
Höhnisch beantwortet er die Zurufe der Nordamerikaner, die ihn zur Übergabe auffordern. »Deutsche Panzer kommen!« ruft er auf englisch und stimmt mit seinen Männern ein lautes Hurra-Geschrei an, was die Nordamerikaner veranlaßt, wenigstens eine halbe Stunde vorsichtig in ihren Verstecken zu bleiben. Über fünf Stunden dauert dieses ungleiche Ringen. Dann steht der Kommandeur noch ganz allein da, ein Einzelkämpfer mit Maschinenpistole und Panzerfaust gegenüber einer vielfachen Übermacht. Trotzdem trauen sich die Gegner noch nicht heran. In den Seitenstraßen gehen Panzer in Stellung. Man hört das Rasseln der Ketten und das Klirren der Verschlüsse. Ein Beobachter lugt um die Ecke. Der Kommandeur legt an. Kopfschuß. Stille.

Ein Sprung durch das Feuer
Jetzt ist es Zeit, denkt der Kommandeur. Lebend sollen sie ihn nicht fassen. Mit der Panzerfaust schießt er in die gegenüber liegende Hauswand und springt dann mitten in den Rauch und Qualm hinein, von dort quer über die Seitenstraße in ein brennendes Haus. Rasendes Schnellfeuer aus kaum fünfzehn Meter Entfernung jagt hinter ihm her, aber der Kommandeur entkommt unverwundet. Der Einschließungsring ist durch-

Sprengboote fertig zum Einsatz.
Nach erfolgreich beendeter Probefahrt liegen hier Sprengboote mit ihrer tödlichen Ladung bereit zum Einsatz.
PK-Kriegsber. Reinfeld (Sch.)

Gegenstoß im Raum von Aachen.
Amerikanische Panzerverbände sind überraschend vorgeprellt. Um sie von ihren rückwärtigen Verbindungen abzuschneiden, werden ein deutscher Panzerverband und Panzergrenadiere zum Stoß in die Flanke dieser Verbände angesetzt. Dabei konnten mehrere vom Feind besetzte Ortschaften wieder befreit werden.
PK-Kriegsber. Lohrer (Sch.)

brochen. In den Häusertrümmern klettert er weiter und steigt irgendwo bis zur Dachlucke hinauf. Von diesem Ausguck beobachtet er lange Zeit den feindlichen Verkehr in der Stadt. Jeden Abend macht er sich dann auf den Weg. Sein Plan steht bereits fest. In einem der Dörfer links der Saar hatte er zuletzt Quartier bei älteren Leuten gehabt, von denen er wußte, daß sie zurückgekehrt waren. Dorthin wollte er gehen, schlafen und essen, und dann gegen Morgen die Flucht über die Saar versuchen. Vorher aber wollte er sich noch ein wenig bei den Amerikanern umsehen.

Wie heißt das Kennwort?
Mitten durch die vom Feind besetzte Stadt, in der sich ein lebhafter Verkehr abwickelt, geht der deutsche Oberstleutnant in voller Uniform, als ob es sich um einen ganz gewöhnlichen Spaziergang handelte. Nur ab und zu tritt er in eine dunkle Haustür, um allzu peinliche Begegnungen zu vermeiden. Plötzlich steht er einem amerikanischen Posten gegenüber. »Stop!« ruft der Nordamerikaner. Geistesgegenwärtig fragt der Kommandeur ihn nach dem Kennwort. Als der andere aber ein dummes Gesicht macht und nach seinem Gewehr fingert, gibt er blitzschnell einen Feuerstoß aus der Maschinenpistole ab, und der Posten sagt nichts mehr. Dann allerdings muß er machen, daß er aus der Gegend wegstommt.

»Americans! Hands up!«
Aus einem Stollen, an dem er vorbei muß, hört er amerikanische Laute und Frauenstimmen, die aufgeregt durcheinander sprechen. Was mag hier vor sich gehen, denkt er und dringt schnell entschlossen durch einen winkeligen Gang ein. Die Tür fliegt auf. Ein dämmeriger Raum. Kerzen-

licht, Betten, Hausrat, alles durcheinander, ein det er ein Bündel Decken und darin eine amerikani- sche Verpflegungsportion.

Mit der Pionierfähre über die Saar
Nach kurzer Rast geht es weiter. Endlich gelangt er wieder ans Saarufer. Schwarz gurgelt das reißende Wasser. Suchend geht er am Ufer entlang. Da stößt er auf verlassene Pionierfähren. Mit letzter Anstrengung gelingt es ihm, das plumpe Gefährt zu Wasser zu bringen und das andere Saarufer zu erreichen. Noch einmal spielt das Schicksal mit dem tapferen Offizier. Ein Feuerüberfall rast über das fast deckungslose Ufergelände. Sprungweise kommt er hindurch. Dann sieht er vor sich einen Bunker des Westwalls. Kameraden nehmen ihn in Empfang.

USA sorgt für das Abendbrot
In dem Ort angekommen, wo er seine alten Quartierleute wußte, sieht er sich plötzlich in mitten eines nordamerikanischen Zeltlagers. Ohne zu hasten, geht er unerkannt hindurch und findet das Haus, das er suchte. Aber aus Quartier und warmem Abendbrot wird nichts, denn inzwischen hatten sich schon ungebundene Gäste eingenistet. Starr vor Entsetzen erkennt die alte Frau ihren früheren Quartiergast und warnt ihn, länger in dem Ort zu weilen. Müde, naß, durchfroren und hungrig macht sich der Kommandeur auf den Rückweg. Aber er sollte bald eine Entschädigung für die Enttäuschung erhalten. Am Wegrand fin-

Als Letzter in der Zitadelle von Saarlautern

Von Kriegsberichterstatter Walter Kletsch

Die Geschichte des beispiellosen Heldenkampfes eines deutschen Regiments um die alte Saarlautern mit der Zitadelle ist eigentlich die Geschichte ihres Kommandeurs. Als letzter Mann seines Regiments verteidigte er in den Trümmern der Zitadelle noch den Zugang zu der wichtigen Saarbrücke. Rings von feindlicher Übermacht eingeschlossen, schlug er sich dann, ganz allein auf sich selbst gestellt, durch den Einschließungsring durch und fand nach einem abenteuerlichen Marsch, der ihn viele Kilometer durch das feindliche Hinterland führte, wieder zu den eigenen Linien zurück.

PK. Saarlautern ist von Granaten umgepflügt, von Flächenwürfen der Bomber. In den schwelenden Häusertrümmern klammern sich die Reste der deutschen Besatzung fest. Es ist nicht mehr als ein Häuflein Männer, das der Regimentskommandeur, Oberstleutnant Hendel, in der alten Zita-

delle um sich schart, um mit diesen Letzten den Zugang zu der Brücke zu verteidigen. Die Verbindungen zur Division sind abgerissen. Irgendwo ist der Feind schon über die Saar gedrungen und hat das gegenüberliegende Ende der Brücke besetzt. Trotzdem ist Oberstleutnant Hendel entschlossen, unter allen Umständen den Brückenkopf zu halten, denn es kann jeden Augenblick ein Gegenstoß erfolgen und dann ist die Brücke von höchster Bedeutung. Der Zugang zur Brücke aber geht nur über die Zitadelle. Hier beißen sich die Männer fest.

Die Hölle ist losgebrochen
Inzwischen dringt der Feind von allen Seiten in die Stadt ein. Die Übermacht wird immer größer. Schließlich gelingt es den Nordamerikanern, auf die Zitadelle zu steigen. Sprengkörper fallen in die Luftschächte. Die ganze Decke wird von der Wucht der Explosionen abgehoben. Auch in die Seitenwände werden Breschen gesprengt. Das Häuflein ist viel zu klein, um das zu verhin-

Božič

Znanstvena dognanja o izvoru, nastanku in praznovanju božičnih praznikov

Človeštvo obhaja vsako leto dne 25. decembra svoj Božič. Bralce bo zanimalo, kaj govori znanost o božičnih praznikih.

Beseda Božič, nemško: Weihnachten, to je blagoslovljene ali svete noči, predstavlja rojstvo Jezusa, praznik, ki se je udomačil šele v 4. stoletju po našem štetju, kljub močnemu odporu. O datumu rojstva Jezusa manjkajo izročila. Cerkev Jutrovnih dežel je obhajala njegovo rojstvo hkrati z njegovim krstom, to je dne 6. januarja. Obhajanje božičnega praznika dne 25. decembra, to je 9 mesecev po dnevu ustvarjenja sveta ter oznanitve Mariji, kar so smatrali, da je bilo pomlad, je dokazano leta 354. najprej v Rimu in se je razširilo pozneje hitro v vsej cerkvi.

Pri nastanku božičnih praznikov je sovplivalo na eni strani nasprotstvo praznikov Sol Inviktusa ter Boga svetlobe Mitra, na drugi strani so si pa razlagali dan zimskega sončnega obrata s Kristusom pričetno svetovno svetlobo. V nemških zemljah se je pomešala germanska vera, ki je mislila, da čuti v „svetih dvanaestih nočeh“ gibanje božjih moči in prikazni z različnimi božičnimi običaji krščanske vere. Nikjer na svetu niso našli božičnih praznikov tako velikega razmaha v pesmih, božičnih igrah in oblikovnih predstavah (jaslice), kakor v Nemčiji.

Božično drevo, ki ga postavljajo v nemških ljudskih področjih je iglavce ter ga okrasijo z lučkami in okraski. Izhodišče božičnega drevesa je dežela Elsaß. Sebastian Brandt je leta 1494. dokazal uvedeno šego okrašenih hiš z vejicami zelenih jelk. Okrog leta 1600 so v Schleifstadt-u okrasili zelene grane z jabolki in oblaki, ki so jih lahko kradli otroci na dan Treh kraljev, slično kakor leta 1605. v Straßburgu. V 17. stoletju so policijske in cerkvene oblasti prepovedale postavljanje božičnih dreves, vendar s tem niso odpravili običaja, temveč zafel je vedno več krogov. Izvajanje prvotno samo v omlinanih krogih, se je pozneje širil v vedno večja področja in širje ljudske plasti. V Leipzigu so postavili prva božična drevesa leta 1767, v Berlinu 1780, v Grazu 1813, v Münstru 1825, v Ljubljani 1870, nakar si je ta navada utrla pot v vse dele sveta.

Simbolična povezanost 25. decembra, kot dneva zimskega sončnega obrata z duhovno lučjo, ki jo je našlo človeštvo v Kristusu, je bila razumljiva, ker so skoraj vsi stari narodi praznovali zimski sončni obrat kot pričetek obnove življenja narave. Stari Germani so obhajali v tem času svojo juljsko proslavo, takozvani Julefest. Od vere in šeg Germanov in Rimljanov je prešlo mnogo v krščanske božične navade in se v istih tudi ohranilo. V nasprotju s temi prazničnimi šegami so nastala prikazovanja zgodovine rojstva Jezusa v

Im Weihnachtswald
Federzeichnung von Palmonski.
Scherl-Bilderdienst-M

obliki božičnih jaslic, pesmi in dram ter božičnih iger. Od 16. stoletja nadalje so poznali okrašena zelena božična drevesa. Še bolj stara je navada vzajemnih božičnih daril, ki ima svoj izvor pri starorimskih praznikih takozvanih Siturnalijah in obstoja v pripravljanju posebnih svojevrstnih jedil slavnostnega značaja. V nekaterih predelih Nemčije gredo otroci o Božiču kričajoč, svirajo in prepevajo po vaseh od hiše do hiše, prejemajoč božična darila.

Za izpopolnitev božičnih praznov se poslužuje človeštvo božične glasbe. Pri tem gre za liturgično petje gregorijanske korale in za razne ljudske pesmi. Božična glasba tvori pri prirejanju božičnih iger lepe točke sporeda. Do 19. stoletja so poznali samo staro ljudsko božično petje in šele pozneje so nastala umetniško pomembna dela.

Božične igre imajo svoj začetek v liturgiji božje službe in so se razširile iz Francije. Gre za oboževanje Treh modrih iz Jutrove dežele na dan Treh kraljev in oznanitev rojstva s počastitvijo angeljev ter molitev pastirjev. Božične igre, ki so jih prvotno prirejali v latinščini, so bile tekom srednjega veka prevedene v jezike vseh krščanskih narodov.

Od vseh duhovnih iger so se najbolje ohranile

božične igre in to celo v protestantovskih deželah. Realizem poznejšega srednjega veka je nadomestil v 14. stoletju jaslice z zibelko, tako da so nastale v nemških deželah takozvane igre otroških zibelk.

Spodnještajerske božične navade

V nekaterih krajih Spodnje Štajerske položijo na božični večer tri kruhe na čisto in lepo umito mizo, zraven pa velik lonec pšeničnih otrobov. Kruhi so iz pšenične, ajdove in ržene moke in jim pravijo „kruh moči“ ali „božični kruh“. Prva dva kruha načno na dan novega leta. Tretjega pa šele na dan treh kraljev. Razrezati jih mora družinski poglavar in šele potem jih ostali lahko zavžijejo. Drugi dan se od tega kruha daruje nekaj sosedom, sosedji pa postopajo na isti način. Čim več kdo od tega kruha zavžije, „tem bolj bo postal močan“.

Po nekod pečejo tudi kruh z vložnim sadjem, najraje s sladkimi hruškami. Ta navada je prišla na Spodnjo Štajersko iz Bavarske.

V krajih, kjer gojijo znano čebulo, imajo navado, da vzamejo na božični večer šest čebulnih glav, ki jih razrežejo na dvoje, nasolijo in jih postavijo na mizo tako, da stojijo v vrsti, ki teče od vzhoda na zahod, kar predstavlja dvanaest mesecev bližajočega se novega leta. To napravi pred polnočjo. Po polnoči pa gredo gledat, na katerih čebulnih glavah se je raztopila sol. Po raztopljeni soli sodijo potem, kateri meseci v letu bodo bolj deževni.

V nekaterih krajih Spodnje Štajerske pripovedujejo na božični večer, da imajo konji in goveda vsako božično noč od 12. do 1. ure dar govora. Ta govor pa ne sme ališati nobeno drugo človeško uho, kakor najboljši živinski hlapec, ki je deležen kot oboževatelj domače živali izredne milosti narave, in sicer pod sledečimi čudežnimi okoliščinami: „Ne da bi znal, mora imeti v svojem žepu praprotno seme ter z istim na božično noč zaspali v hlevu med domačimi živalimi. Tak čudež se zgodi vsakih petsto let enkrat in pravi ljudska pravljica, da je vas Kravjek, danes Kuhdorf, v občini Plankensteinberg, dobila svoje ime po takem čudežu, ki se je zgodil v davni preteklosti.“

Spodnještajersko kmečko ljudstvo ima tudi navado, da si ogleduje v božični polnoči nebo. Če je božična noč svetla in jasna, bodo svetli in jasni torej prazni skednji za seno in slamo, ker bo obojega premalo. Če je Božič „zelen“, to se pravi brez snega, pravijo, da bo potem Velika noč „bela“ ali v snegu. Če opazijo, da piha na božični večer veter, koristijo baje to sadonosnikom in bo dobra letina.

Menda v vseh krajih naše nad vse lepe Spodnje Štajerske bo pa najbolj vkoreninjena božična navada, da si za božične praznike preskrbijo in pripravijo ljudje, kolikor je največje možno, najboljših jedil in vin in da si prvič oblečejo svoje najlepše za Božič naročene nove obleke in čevlje. Isto

Božičnica spodnještajerskih prostovoljnih strelcev v prvi svetovni vojni

Izvilleček iz frontnega dnevnika

Na božični večer leta 1917 je na rezervnih postojankah jugozahodne fronte pred zbrano trejo kompanijo znanega K. k. Freiwilliges Schützenfeldbataillon-a Marburg IV govoril v okviru božične proslave njen prvi ldevebelj, komaj osemnajstletni, večkrat za hrabrost odlikovan vojni prostovoljec, doma iz Spodnje Štajerske ter izvajal sledeče:

„Vojaki! Skoraj tri leta že stojimo na fronti. Toliko časa je že za nami, odkar smo po dolgih resnih ter iz srca izhajajočih prošnjah bili uslišani ter kot prostovoljci lahko odšli na bojišče. Mnogo naših sovratnikov in tovarišev, ki so prišli z nami vred na fronto, žal ni več med nami. Kakor so šli prostovoljno k vojakom, prostovoljno na fronto, tako so tudi prostovoljno žrtvovali svoja komaj šolskim klopem odrasla življenja na oltar domovine.“

Ko smo leta 1914 zadnjič v krogu naših svojcev obhajali božični večer, so bile vse naše misli usmerjene samo v eno edino željo — priti čim prej na fronto. Marsikateri doslej svojcev je imel takrat z ozirom na našo nežno mladost in telesno razvitost pomisleke v naše resno uveljavljanje kot frontni bojevniki. Danes, ko obhajamo že tretji

božični večer pred sovražnikom in so prsa nas vseh okrašena z hrabrostnimi svetlinjami, predstavljamo čast in ponos ne samo naše ožje domovine Spodnje Štajerske, temveč tudi ostalih dežel naše prostrane in velike domovine. Najvišja priznanja za hrabrost, ki smo jih dobili deloma osebno iz rok najvišjega poveljnika in državnega poglavarja, deloma pa po njegovem navodilu iz rok njemu podrejenih najvišjih poveljnikov, so naša kompanijo in naš bataljon uvrstila na čelo tistih redkih polkov, ki so dobili najvišja odlikovanja za hrabrost in dosežene strateške uspehe na frontah.

V tej uri stojijo naši starši, bratje, sestre, prijatelji, neveste in znanci ter vsi ostali Spodnještajerci okrog svojih božičnih dreves. Kakor tukaj na našem skromnem frontnem božičnem drevesu, tako gorijo v tem času tudi lučke na božičnih drevescih naših mater, očetov, tet, stricov itd. Kakor odhajajo naše misli v tej uri v daljno zeleno Spodnjo Štajersko, ki jo sedaj pokriva beli sneg, v tiste prazniške sobe, kjer so zbrani naši svojci pri božičnicah, tako pošiljajo v mislih od tam svoje pozdrave in srčna voščila nam vsem, ki stojimo tukaj v strelskih jarkih ter branimo domovino.

Živo si lahko predstavljamo, da se naši nam dragi v ljubi domovini, v kolikor možni niso pri vojakih, ravnokar pred božičnimi drevesci medsebojno razveseljujejo z obdarovanjem. Mož presenetiti s kako pozornostjo svojo življenjsko dru-

žico, mati s kako malenkostjo svojega malčka, ženin svojo nevesto itd. Božični večer je neke vrste večer obdarovanja, veselja in zadovoljstva. Akoravno smo še pred par leti kot šolarji bili deležni doma sličnega obdarovanja, nas danes kot frontne bojevnike po življenjskih izkušnjah, ki jih imamo za seboj, veseli, če imajo naši najbližnji sorodniki, prijatelji in znanci prav vesel in zadovoljiv Božič. Nas pa veseli in osrečuje, da smo zdravi in zadovoljni ter upamo, da bomo po končani vojni zopet srečno v krogu naših najdražjih obhajali božičnice.

Božična darila, ki jih dobi naša kompanija, so bo, kakor znamo iz kompanijskega povelja, razdelila jutri, in sicer tako, da jih bodo deležni vsi v enaki meri. Za darila je nekaj prispevala Spodnja Štajerska, nekaj so dala višja poveljstva, nekaj je pa vrglo tudi gospodarstvo naše kompanije same. V imenu vas vseh, tovariši moji, izrekam zahvalo za darila vsem, ki so nam olepšali naš letošnji Božič na fronti.

Naš K. k. Freiwilliges Schützenfeldbataillon ne bi bil vreden ugleda, ki ga uživa na vseh najvišjih mestih kot eden najodličnejših frontnih odredov s stoodstotno samimi za hrabrost odlikovanimi oficirji in moštvom ter z najbolj vzorno disciplino, če bi se pri tej priložnosti ne spomnili našega najvišjega poveljnika in državnega poglavarja ter vseh ostalih nam predpostavljanih poveljnikov in jim iz tega mesta ne bi izrekli naša pokorna in vdana božična voščila.“

se lahko trdi tudi o osebnih in pismenih božičnih voščilih, obiskih in darilih, slonečih na vzajemnosti.

Božični večer Spodnještajerca v ameriških pragozdovih

Medtem ko se večina ljudi šele v visoki starosti lahko potrkna na prsa, rekoč: veliko sem doživel in izkusil, mnogo dogodkov je šlo mimo mene itd., so metala mene življenjska naključja že kot otroka, lanta in mladeniča iz nišne v višine in obratno, me prerivala sem in tja ter mi omogočila na ta način pestro in dogodkov polno življenje. Od božičnih praznikov, preživelih v raznih delih sveta na vse mogoče načine, popišem danes, ko stojimo na predvečer šestega Božiča, v drugi svetovni vojni, božični večer, ki sem ga doživel pred leti na ameriški celnici.

Že več mesecev sem se klatil po nepreločenih in nevarnih predelih dežele Chaco v republiki Argentini kot lovec. Gre za pokrajino, ki je še danes menda najbolj zaostala in najmanj obljubljena v južnem delu ameriškega kontinenta. V kolikor sem bil v stiku s tamkaj živčimi, še precej primitivnimi Indijanci ter se z njimi udeleževal skupnih lovov in skupnega dela, je poglavje zase. Ker mi tudi prostor ne omogoča spuščati se tozadevno v posameznosti, se omejim v naslopnem zgolj na popis v džungli preživelega božičnega dne.

Bilo je 24. decembra, ko sem pod velikim palmovim drevesom, kjer sem prenočil, vpisoval v beležnico dogodke minulega dne, medtem ko se je pasel moj konj v neposredni bližini. Pri pisanju datuma sem se spomnil božičnega dneva. Liki električnemu toku so se porodile v mojih možganih misli o božičnih, ki sem jih imel za seboj. Spomnil sem se svoje najnežnejše otroške dobe, z ljubo mamico, dragim otekom in mlajšim bratcem pri jaslicah, božičnem drevesu in božičnih jedilih. V par sekundah sem si pred očmi vse doživele veselje in žalostne božične praznike. Žalostnih je bilo seveda veliko več, kakor veselih. Nikdar me ni zadelo prerana izguba dragih staršev, tako globoko v srce in dušo, kakor takrat na tisti božični dan. Kot zrelemu človeku so se mi solzile oči. Osamljenega in zapuščenega sem se čutil, kakor nikdar poprej. Prihitišal sem se konju, kot mojemu takratnemu edinemu bitju, ki me je nosilo in spremljalo v samotni, ga miloval in gladil ter osedljal in odjahal, prepričan, da mu smer in cilj.

Po skoraj celodnevem v globoke in težke misli

zatopljenem jahanju v prav težko prehodnih gozdovih, visoki travi, močvirjih in prerijah, sem trčil ob nekem malem jezeru na taborenje Indijancev. Ker so opazili idečkožiči moje približanje preje, kakor jaz njihovo taborišče, so me seveda pričakali in ustavili. Čim so spoznali v meni lovca in tovariša po poklicu, so me zadržali dotičnega dne čez noč pri sebi ter me pogostili po svojih običajih, ne da bi pri tem pozabili na mojega konja.

V času, ko sem jaz užival gostoljubnost Indijancev ter jim razkazoval mojo lovsko puško in pištolo, s katerima so poskušali streljati, kar jih je veselilo, kakor razveselijo pri nas božična darila male otroke, sta v moji domovini in rojstni deželi Spodnji Štajerski, prižigala moja dva brata lučke na božičnih drevesih, ne da bi znala, če, kje in kako živi njun brat, katerega srce je pri mislih na nje bridko jokalo in krvavelo iz vse svoje globoke.

Duhovi in strahovi

v božični noči

Božična pravljica spodnještajerskega ljudstva

Verni Spodnještajerci so že od nekdaj videli v božični noči nekaj tajinstvenega, pripisujejo ji gotostasne nadnaravnosti. Kot duhovito ljudstvo so Spodnještajerci izražali o tem velik del svoje bujne fantazije v sledeči božični pravljici:

„V božični noči imajo naši umrli svojci, ki se nahajajo v onostranstvu, v nebesih, vica in peklju, pravico in dolžnost, prihajati nazaj na ta svet. Pri tem obiščejo navadno svoje najbližnje sorodnike in prijatelje, ne da bi se jim prikazali vedno na vidne in slišne načine. Njihov obisk velja ljudem in krajem, kjer so živeli in delovali na tem svetu.

Duhovi, ki so prišli takoj po smrti, oziroma po odsluženju pokora iz vica v nebesa, prihajajo v božični noči v stečnem in veselem razpoloženju na zemljo. Tam, kjer so se odlikovali z dobrim in poštenim življenjem, dokler so hodili po naši zemlji, se gibajo radostno med živimi ljudmi, poslušajo, čitajo in zasledujejo njihove pogovore in misli. Duhovi opravijo to svojo pot iz nebes k nam na zemljo in obratno v par sekundah. Namen obiskov je, vplivati poboľjšujoče na vse tiste žive zemljane, ki so sicer grešniki in v marsikaterih zadevah na napačnih poteh in kljub temu še dostopni in dovzetni za poboľšanje. Duhovi iz nebes se pokažejo v svojih nekdajšnjih življenjskih podajah kot sence, luči, ropoti, glasovi, žvižgi, streli, petje, vriski, molitve, kletve itd. Ta način pojavljanja duhov iz nebes na zemljo pomeni opominjanje živih ljudi k poštenemu in pravilnemu načinu življenja.

Duhovi tistih pokojnikov, ki trpijo za svoje grehe v vica ter čakajo na odrešenje, opravljajo na božični večer svojo najtežjo pokoro. V groznih

mukah morajo na kraj, kjer so grešili, da si z mučenjem in trpljenjem zaslužijo nebesa. Pojavljanje teh duhov na zemlji je za žive ljudi na božični večer že veliko bolj trdo, grenko in neprijetno, kakor če pridejo duhovi iz nebes. Ti obiski predstavljajo svarilo vsem srednjevelikim grešnikom, češ, pokora v vica je huda in strašna ter istovrsten poziv k spreobrnitvi iz grešnega v pošten in pravilen način človeškega življenja.

Iz pekla, kjer gorijo izgubljeni duše najtežjih grešnikov iz naše zemlje, prihajajo duhovi v božični noči na svet med žive ljudi zgolj v urli strahov in duhov med 12. in 1. uro ob polnoči. Znaki, s katerimi se pojavljajo, so seveda peklenški in grozno prestrašljivi. Duh iz pekla se javlja in prikaže v hudčevi podobi. Zato ga vidijo in slišijo samo najtežji, nepoboljšljivi in po smrti popolnoma izgubljeni živi grešniki, ki so že zapisani peklju, kamor se preselijo po smrti.“

Julske proslave starih Germanov

Davni predniki današnjih Nemcev, živeli v severnem delu Evrope, znani zgodovinsko kot stari Germani, so obhajali vsakoletno v zimskem času svojo veliko proslavo: julske slavnosti ali julske praznike. Tej svoji prireditvi so pravili jol ali jol, kar naziva današnja nemščina Julfest.

Julske proslave so pomenile počastitev Freyerja, Boga svetlobe in toplote in praznik povrnitve sonca in rodovitnosti. Prireditve so bile povezane z žrtvami in pojedinami, julskim ognjem in uživanjem pijače.

Ob polnoči so postavili na mize nova jedila za Boga in duše pokojnih prednikov, ki so se veselili nove svetlobe.

Julski ogenj so zažigali na zabitem hrastovem kolu s pomočjo kolesa, ki so ga vrtili, dokler se ni vnelo. Od julskega ognja so jemali šerjavico za svoje peči, v katerih so kuhali in pekli trizeno gostbo julske proslave za prijatelje in sovražnike. To je predstavljalo julski mir.

Ob julskih praznikih so okrasili hiše z jelkovimi vejicami kot smiselnimi podobami spavajočega življenja. Okrog okrašenega in s smolnatimi treskami razsvetljenega jelkega drevesa so opravljali svoje ljudske plesne.

Med julskimi proslavami so se igrali stari Germani z julskimi kiji ali bati, igra, kjer so privezali kij s trakom nad mizo ter ga vrtili. Dotični, pred katerim se je ustavljal kij, je nato lahko pil na mizi stoječo pijačo.

Prekinjena božičnica

Božič leta 1915. me je našel preko 2000 m visoko gori na zasneženih koroških planinah, kamor se našo, od raznih vetrov kar spotoma sestavljeno Haubitc-baterijo postavili že ob izbruhu vojne z Italijo. Čeprav po šarži samo »Feuerwerker«, so mi pred tem poverili komando Landsturm-baterije pri Oberdrauburg-u. Na pol pripravljena pozicija se mi je zdela tako dvomljiva, da sem jo izmenjal z varnejšo na prostoru stare trdnjave. Za to sem dobil od brigade priznanje, toda na višjem mestu (pod Madžari) so bili v ognju razburjenja mnenja, da spada taka »iznajdljiva« glava višje gori, direktno v črto ognja. Šele po brzogovorni premestitvi mi je neki oficir zaupal, da je bil vzrok razburjenja ta, da je od avstrijskega Feuerwerker-ja zavrženo pozicijo izbral — nadvojvoda osebno.

No, na vse zadnje sem bil Nj. c. kr. Visokosti še hvaležen za to premestitev. Tu sem našel vse polno gradbenega dela tudi zame kot lajka. Izpeljal sem izpod ledenikov globok vodovod in postavil barake, zame še posebno »vilo«. Tudi oficirji so bili z menoj tako zadovoljni, da mi je prinesel božiček imenovanje za tedaj od avstrijskega armadnega poveljstva na novo kreirano šaržo »Stabsfeuerwerker-ja«. Kot tak sem moral opravljati tudi službo subalternega oficirja.

Čeprav smo bili tako globoko oziroma tako visoko zasneženi, da so pastirske koče izgubile v snegu, je doseglo tudi v naše planinske višine nenavadno veliko »Liebesgaben-pakete« kot božična darila. Napravili smo si kar tri božična dre-

vesca: moštvo, oficirji in jaz s svojim tovarišem. Tudi sicer je bilo vse pripravljeno za udoben in spomina vreden božični večer. Že pred tem dnem je vladalo na obeh straneh tiho — molčeče premirje.

Ali naše veselje je bilo prelepo, da bi moglo biti tudi resnično. Presenetilo nas je kratko po velje: »Batterie marschbereit!« O pravi božični ni moglo biti več govora. Moral smo biti veseli, da smo se pripravili za zgodnji odhod že drugo jutro. Menda najtežje sem se ločil jaz od cele te postojanke, še posebno pa od moje »vile« in raznih naprav. Še danes se čudim, kako smo prestali težavno zasneženo pot navzdol v dolino (Rottendorf), kjer so se zbirale tudi ostale edinice, določene za skupni transport neznano kam. Le slutiti smo, da gre za Vzhodno Galicijo.

Pa smo pred odhodom vlaka vseeno doživeli božični večer, ki nam je dal polno nadomestilo za onega, na planini prekinjenega. Obogateli smo celo glede daril in bilo nas je tudi še več pod božičnim drevesom. Za govorika sem bil določen jaz. Že ob prvem Božiču v svetovni vojni me je prevzela misel na nesoglasje med božičnim mirom in dejanskim življenjem. Živo so mi donele v ušesih poslovnice besede v dneh mobilizacije na razne fronte se razhajajočih tovarišev: »Na veselo svidenje zopet doma, če na preje, pa gotovo že za letošnji Božič!« — Toda prišel je že drugi Božič, a mi smo bili šele na koncu začetka vojne. Čimbolj sem se poglobljal v razdvojenost želje po božičnem miru — in za to sem imel na koroških planinah časa in prilike dovolj — tembolj sem postajal prepričan, da se človeštvo že od namiveka moti glede božičnega miru kot ne-

kaj gotovega. Odločil sem se, da to ob tej priliki povem tudi javno. Zavedal sem se, da pri tej odkritosrčnosti riskiram še tem več, ker je bil komandant globoko veren Tirolec.

Povedal sem jim sledeče: »Moti se, baš v tem času se zelo moti, kdor veruje v božični mir. Mi sami smo žive priče tej zmoti človeštva. Namesto doma pri svojih dragih, smo tu na nam tujih tleh in namesto oljke miru imamo opasen meč ter imamo pripravljene topove. Ravno za te dozdavne praznike miru nas je zadelo povelje: V boji leto povelje je zadelo tudi druge, tudi one na nasprotni strani. Toda to ni moje nazoriranje o božičnem miru. Tudi On, čegar spomin se v teh dneh časti, je dejal: »Ne mislite, da sem prišel, da prinesem mir na zemljo, nisem prišel, da prinesem mir, ampak meč...« (Mat. 10, 34.) Ta citat je vžgal kakor strela z iasnega neba. Tudi komandanta je presenetil. Temu primerno sem tudi končal: »Mi vsi tu in drugod smo priče, da na svetu še ni zaželenega božičnega miru. In baš zato gremo v boj, da trajen božični mir šele izvojujemo, ker vidimo, da drugače ne gre. Upajmo, da bomo leto naslednjega božiča večer že praznovali doma...«

Se tisto noč nas je transportni vlak odpeljal proti vzhodu. Pot je šla mimo Budimpešte in Karpatov v Galicijo do Butczaca in od tam še naprej preko Stripe brez mostu do posestva grofa Pozockega, kamor smo pozno v noči dospeli sredi deževja granat in šrapnelov ravno na Silvestrovo. Po kratkem oddihu smo morali še tisto noč zasesti v bližini se nahajajočo bivšo rusko postojanko, nad katero so nam Rusi poslali svoje jelo novoletno voščilo.

UMNI KMETOVALEC

O vzajemni pomoči našega podeželja

Pod zaglavjem »Umni kmetovalec« prinašamo navadno strokovno sestavko iz vseh panog kmetijstva. To pot pa našim bravcem ne mislimo dati nikakih strokovnih nav. dil, temveč obravnavati hočemo zelo vprašanje vzajemne pomoči našega podeželja. Ne maramo prikrivati dejstva, da je naš spodnještajerski kmet — z odličnimi izjemami seveda — strokovno še zelo zaostal. Preobrat v aprilu leta 1941 je pomenil v tem oziru znatno izboljšanje. Ne samo, da se je mahoma popravilo stanje naših kmetovalcev glede zadolžitve in denarnih skrbi, je nemška uprava poskrbela z dodelitvami umetnih gnojil, ceneno nabavo kmetijskih strojev itd. za dvig, ki tvori podlago za sistematsko obnovo vsega našega kmetijstva. Res je tudi, da se nahajamo že v šestem letu vojne in da vsled totalnih vojnih naporov ni možna kmetijska obnova v tistem obsegu, kakor si ga je zamislil Reich-nährstand. Sedaj gre prvenstveno za vzdrževanje produkcije in nje možno povečanje z dosedanjimi ali še zmanjšanimi silami in sredstvi. O nalogah, ki jih ima izvrševati naše kmetijstvo v svrhu prehrane celokupnega naroda, so poučeni Ortsbauernführer-ji, ki itak delujejo v najožjem stiku s kmetovalci svojega okoliša. Ko torej govorimo o vzajemni pomoči našega podeželja, si moramo biti takoj na jasnem, da tu ne gre niti toliko za kako strokovno temveč za moralno vprašanje, za vprašanje, ki je najožje povezano predvsem s srčno kulturo.

Naš spodnještajerski kmet se v svojih splošnih pogledih na svet in življenje ne razlikuje bistveno od srednje- ali gornještajerskega kmeta. Krog kulture je isti, povezanost z zemljo se ne razlikuje, edino jezik še morda tvori razliko, ki je ni možno vedno in takoj brez težav premostiti. Nobenega dvoma pa ne more biti o tem, da je naš spodnještajerski kmet, ki ga povprečno odlikuje globoka vernost in zvestoba, po veliki večini dobrega srca. So tudi izjeme, ki pa ne potrjujejo pravila. Naš spodnještajerski kmet je pravi obraz lepote spodnještajerske pokrajine. Milina te zemlje se odraža tudi v človeku, ki je po svojem bistvu dober in nepokvarjen. Ne mislimo tajiti, da je že prva svetovna vojna popačila marsikateri značaj in da tudi druga svetovna vojna v moralnem oziru marsikomu ni prizanesla. Pod težo zalezovanja so se upognili marsikateri značaji. Ali kljub temu lahko rečemo, da je velik del našega ljudstva na Spodnjem Štajerskem v jedru še vedno čil in zdrav. Zrnce je kleno, pleva pa itak sproti odnaša ostru sapa sedanje vojne.

Če torej govorimo o vzajemni pomoči našega podeželja, moramo vedeti, da je to pomoč, katero si nudijo kmetovalci v starem delu Reich-a iz samo ob sebi razumljivih razlogov. Vojna je neizprosna v svojih zahtevah. Tu manjka gospodar, tam manjka hlapec, na nekaterih kmetijah gospodarji samo žene s starci in deco v potu svojega obraza, da bi pridelali kruh, ki ga rabita fronta in domovina za izvojevanje zmage. Razumljivo je tedaj, da si pomagajo ljudje od kmetije do kmetije v vzajemnim delom. V stiski se izkaže človek v pravem pomenu besede. Ne samo tisti, ki pomoč potrebuje, temveč tudi tisti, ki jo lahko nudi. Še nikdar ni bilo vprašanje zdrave sosesčine tako nujno, kakor v teh težkih vojnih časih. Spomnite se samo na tiste jalove čase v demo-liberalni Jugoslaviji, kjer ste se včasih prerekli po neumnem za kak jarek! Advokati so izrabljali v mnogih slučajih razumljivo kmetjsko trmo tako dolgo, da je jarek požrl končno še bajto in grunt. Vse to je danes za nami, ker ni več tistega duha, ki bi ogrožal varnost naših kmetij pred bobnom. Toda obstanek našega kmetjskega človeka je danes odvisen od vzajemnega sodelovanja vsega kmetjskega stanu. V nacionalsocialistični državi drugače tudi biti ne more. Naš spodnještajerski kmet bo tedaj sledil klicu ne samo razuma, nego tudi Führer-jevemu klicu, če bo pospeševal kmetijsko složnost. Med sosedu zlasti naj ne bo nikjer prepira in zdražbe, kajti za vsako stvar se najde tudi opravičilo, ako je le kaj dobre volje. Živimo v tako težkih časih, da se sovražstvo res ne izplača in še manj obrestuje. Dobre obresti pa temu nasproti prinaša medsebojno spoštovanje in pomoč, kjer koli je kdo pomoči potreben. Sicer je res, da ima da-

nes vsak gospodar svoje lastne skrbi, toda zavest, da je storil manjšemu sosedu kako uslugo s svojo vprežno živino ali kakor koli, ga bo vsekakor navdala s poplačanim zadovoljstvom. Drugič bo potreboval sam kake delovne sile, ki jih bo pozneje lažje zaposlil z ozirom na že storjene usluge. Naša spodnještajerska vas mora v tem smislu postati trdno povezana enota. Od vasi do vasi pa mora vladati duh vzajemne pomoči našega kmetijstva. Le v tem duhu bodo naši kmetovalci lahko premagali vse težave. Slova jaci, neslova tlačiti. To je star pregovor, ki je tako prekaljen, da mora postati geslo naše vasi. Kaj nam pomaga ves strokovni napredek, če so naša srca zakrknjena in če v sosesčini ni družega kot sovražstvo in zdražba! V zadnjih letih nas je marsikaj izučilo. Strokovna obnova naše vasi ni možna brez moralne in duhovne obnove. Če torej nečemo pačiti milega obraza naše spodnještajerske domovine, moramo trdno skleniti, da bomo v vsej širini in globini naših src vzpostavili vzajemno pomoč našega podeželja kot najsikrenejši izraz naše globoke srčne kulture. Le tako bomo pomagali drug drugemu prebroditi žalost, ki je potrkala v tej in oni obliki že na mnoga kmetjska vrata. V teh časih se bo torej moralo izkazati vse, kar je dobro in slabo. Vojna je nekaj ogenj, v katerem se kalijo značaji. Našo spodnještajersko vas bomo po vojni v vsakem oziru obnovili. Podlago te obnove pa moramo položiti že sedaj v času, ki zahteva celega moža.

Prepričani smo, da te besede niso bile zapisane zastoni, ker poznamo dobro srce našega človeka.

Vinogradniški in sadjarski kotichek

Ranjene drevesne skorje

Tudi ranjenje drevesne skorje pri sadnem drevju ima včasih težke posledice, ako rane pravčasno ne opazimo in ne pospešimo njenega celjenja. Ako se rani drevesna skorja bodis vsled drgnjenja, zajčjega ogriza ali kakor koli, je tako rano, čim jo opazimo, še po možnosti svežo zamazati, kajti čim se rana posuši, se razširi njen obseg in je celjenje v tem slučaju težavnejše. Da preprečimo ranjenje skorje, bomo sadno drevje primerno obvarovali. To velja zlasti za mlada drevesca izpostavljena ogrizu zajca, prav tako pa tudi za drevesa na pašnikih, za obcestne nasade itd.

Rane, ki jih je povzročil zajec, so večinoma močno raztrgane in zelo obutne. Te rane je takoj obgladiti z ostrim nožem in takoj pokriti z drevesnim voskom. Pri tem pa moramo paziti, da ohranimo po možnosti čim več lubja, t. j. prve najfineše plasti skorje, ki se nahaja neposredno za kambijem. Tudi rane, ki so nastale vsled udara, odrgnjenja, od mraza in zastarele izsušene rane bomo obrezali do svežega lubja ali lesa ter jih pokrili z drevesnim voskom. Rane ali razpoke skorje, nastale vsled hude zime, je v svežem stanju in dokler še skorja ni odstopila, močno povezati z rafijo ali špagovino in zamazati. Po takem postopanju se rane navadno zacelijo kmalu brez vsakih posledic.

Cez leto, ko je drevje v mežji, se pri ranjenju dreves skorja rada odloči. Take rane dobro celijo, ako jim priskočimo na pomoč, dokler je kambij še svež. Odstoplo skorjo moramo takoj lepo naravnati in trdno povezati, da se koža lepo prilježe. Nato napravimo obliž iz ilovice in kravjeka. Rano precej na debelo obložimo in zopet lepo povežemo. Taka maža je imenitna za celjenje evežih, v poletju nastalih ran, ker pospešuje tvorbo kalusa. Ako pa nesrečo opazimo prepozno in se je rana že izsušila, tak obliž ne pomaga več. Tak obliž je tedaj celo škodljiv, ker pospešuje trohnenje lesa. V tem slučaju je postopati tako, da rano obrežemo do svežega zdravega lubja in nato namažemo z drevesnim voskom. Gol, izsušen les je namazati s katranom, da tako preprečimo trohnenje. Pa tudi pozneje moramo imeti drevesne rane stalno pod kontrolo. Če kaka rana postrani ne celi in se suši, bomo ta del ponovno obrezali do zdravega lubja in ga zamazali. Celjenje ran spoznamo po sveže nastali novi skorji ob robu rane. Izgleda kakor klo-

basa, ki objema rano. Obsežne rane pomagamo celiti tudi potom premostitve s cepiči. O tem pa drugič.

Cepljenje in negovanje drevesnih ran

Redki so sadjarji, ki uvažujejo celjenje in negovanje drevesnih ran, nastalih pri čiščenju sadnega drevja. V mnogih slučajih so take rane, nastale vsled površnega žaganja vej in začesnitve, zelo občutne. Istotako so poškodbe sadnega drevja, povzročene od vetra, teže sadja in snega čestokrat posledica, da je marsikatero tako drevo, ki bi sicer še lahko rodilo obilo sadja, predčasno na smrt obsojeno. Tudi v tem oziru je radi tega treba več truda, volje in razumevanja, pa bomo na ta način rešili marsikatero drevo predčasnega konca.

Pri čiščenju, redčenju, pomlajevanju in precep-ljanju sadnega drevja bomo predvsem pazili na to, da bo rez pravilno izveden. Rana bodi čim manjša in pravokotno izpeljana. Nikoli naj ne veje ne odžaga pogloboko v les, ker se taka rana znatno poveča. Puščati pa tudi ne smemo štrcljev, ker jih takozvani kalus ne more prerasti in ker tudi taki štrclji pozneje odtrohnijo. Tako začne trohniti tudi notranjost debla in tako nastanejo sčasoma votline. Vse rane, ki merijo več kot 5 centimetrov premera, je z ostrim nožem ob lubju gladko odrezati in namazati z drevesnim katranom. Le pri breskvah in marelicah je za mazanje ran uporabljati izključno le cepilno smolo ali drevesni vosek. Katran je namreč za ti dve sadni plemeni, ki imata občutljiv kambij, preoster. Katran globoko razjede kambij breskve oziroma marelice n s tem povečuje rano.

Ker pri raznih sadnih plemenih in v raznih letnih časih rane težje ali lažje celijo, se je ravnanje takole:

Peškasto sadje (jablane in hruške) bomo čistili ob vsakem letnem času, po možnosti pa po zimi, kadar ne zmrzuje in po leti, kadar je bujna rast ponehala. Koščičasto sadno drevje, predvsem breskve in marelice, bomo čistili spomladi, ko se sokovi že gibljejo, v poletju pa meseca avgusta. Lupinasto sadno drevje (predvsem orehe) čistimo izključno le v poletju, ker se to drevje takrat ne solzi.

Pri odstranjevanju suhih delov, štrcljev ali vej je važno, da izrezujemo do popolnoma zdravega lesu oziroma kambija. Pri večjih ranah, čijih p-mer znaša nad 10 centimetrov, pospešimo celjenje s tem, da vložimo vanje cepice, kakor smo to opisali že v enem izmed zadnjih člankov. Velike važnosti je tudi negovanje starih ran, predvsem tam, kjer niso bile pokrite z drevesnim katranom. V mnogih slučajih je treba kako rano ponovno do živega izrezati ter znova zamazati. Kjer so pa že nastale votline, dočim je drevo še zdravo in rodovitno, je te votline treba »zaplombirati«. V ta namen najprej izrežemo ali izdoblamo trhlj les do zdravega. Nato impregniramo votlino z navadnim katranom. Votlino nato zaplombiramo s cementno malto, katero pomešamo po velikosti dupline tudi s stolčeno opeko itd. Površina »plombe« mora biti popolnoma zglijena, in sicer tako, da dopušča odtokanje vode. S tako plombo so umni sadjarji rešili že marsikatero drevo predčasnega pogina.

MALE VESTI

* **Politični sestanek v Pettau-u.** O problemih sedanosti je govoril v Pettau-u Kreisführer in Landrat Bauer članom svojega Kreisstab-a, Ortsgruppenführer-jem, Bürgermeister-jem in Gendarmeriepostenführer-jem. Na čelu svojih izvajanj je postavil zahtevo vsem zastopnikom organizacije Steirischer Heimatbund in države, da so na svojih položajih hrabri in zvesti, to so lastnosti, ki so spravile nekoč nacionalsocializem na oblast. Borba, ki jo vodi nemški narod, je postala od leta do leta trša, približanje front k mejam Reich-a pa občuti tudi Spodnja Štajerska. Zato mora vsak poedinec delovati tako, kakor da bi bila odvisna odločitev od njega. Potrebna je totalna vpostava vseh sil in pripravljenost, žrtvovati morebiti tudi življenje.

Uničenje letalskih bomb, ki niso eksplodirale Za svobodo Evrope

Kakor je znano frontnim bojevnikom iz prve in današnje svetovne vojne, ne eksplodira vsaka ustreljena in v svoj cilj odposlana topovska granata. Marsikatera odpove, se zarine v zemljo, zid itd., kjer obleži, ne da bi se razstrelila. V nemščini pravijo takim granatam Blindgänger. Iste pojave vidimo in imamo pri letalskih bombah. Skoraj pri vsakem znatnejšem letalskem napadu ostane nekaj neeksplodiranih bomb. Vzrok leži v tem, da se na granati ali bombi pri udarcu v cilj ni sprožil zažigalnik. Take bombe so odpovedale, ker niso izvršile svoje naloge. Razen bomb, ki ne eksplodirajo, poznamo tudi takozvane časovno tempirane bombe, v nemščini Zeitzunderbomben, ki eksplodirajo šele nekaj ur ali dni po svojem padcu, kar je odvisno od tega, kako je tempirana. Obe opisani vrsti bomb, ki ne eksplodirata takoj, predstavljata za prebivalstvo, kjer ležita in za bližnjo okolico, veliko nevarnost, ker lahko vsak trenutek eksplodirata. Zato javijo povsod, kjer opazijo po sovražnih letalskih napadih neeksplodirane bombe, takoj najbližnji policijski ali žandarmerijski postaji tako najdbo. Policijski odstrani iz ogroženega področja ljudi, živali in v kolikor je možno tudi vrednosti in onemogoči vsak dostop, dokler se ne odstrani nevarnost.

Zanimalo bo, kako se odpravi nevarnost neeksplodiranih in časovno tempiranih bomb. Za odstranjevanje bomb in razstreliva, ki ga vržejo sovražni letalci in ni detoniralo, obstojajo posebna poveljstva, takozvane Sprengkommande der Luftwaffe (Letalska poveljstva za razstreljevanje), ki stojijo v najožjem kontaktu s popravljalnimi oddelki letalsko-zaščitne policije (Instandsetzungsdienst der Luftpolizei).

Vzamimo primer, da poročajo o najdbi neeksplodirane bombe, ki je obležala v stanovanju nekega večjega stanovanjskega poslopja. Oddelek za razstrelitev se poda nemudoma na kraj nesreče. Področje nevarnosti je policija medtem že zaprla in obkrožila. Poveljnik ugotovi na prvi pogled, da gre za časovno tempirano bomb, ki predstavlja veliko nevarnost, ker lahko vsak čas eksplodira.

S časovno tempiranimi bombami imamo že izkušnje. Da bi se jim odstranilo zažigalnik, ni mogoče. Mora se jih razstreliti, da eksplodirajo. Taka odločitev je sicer težka, je pa neizogibna. Ljudje, ki so zbežali pred nevarnostjo, napeto čakajo ob zaporni črti, kaj in kako. Razstrelitev bo spremenila njihova stanovanja v razvaline, smeči in prah. Možje razstrelilnega oddelka poznajo

bedo in stisko prizadetih ljudi. Zato nastopajo hitro. Za dobrobit svojih sorjakov vpostavijo in riskirajo svoje lastno življenje, če zahteva to nakučje. Pri tem jim ne more nikdo ničesar ukazovati, narekujejo jim samo dolžnost in čut odgovornosti. Hladnokrvno riskirajo svoje življenje, da bi svojim rojakom rešili hišo, stanovanja, pohištvo itd. Med tistimi, ki se tresejo za svoja stanovanja, bi se gotovo ne upal nikdo približati se taki bombi.

Pod bomb, ki postavijo počasi in previdno nalašč v to svrhu izdelano nosilno napravo, v katero jo zajamejo in dvignejo. Najmanjši dotik lahko povzroči eksplozijo ogromnega, več sto kilogramov težkega nevarnega razstrelilnega telesa. Pri prenašanju nevarnega tovora se tresejo stopnice, po katerih stopajo počasi in previdno možje od stopnice do stopnice. Je to čas izredno napetih trenutkov, ki se vlečejo kakor cela večnost. Morda bo pa ves trud zaman. Če bi popustile mišice samo ene moške roke, zdrkne bomba na tla in eksplodira. To ne bi usmrtilo samo moža, uničilo in spremenilo bi v kup razvalin in smeti tudi hišo, stanovanjski blok ter vse stvari in premoženje prebivalcev, ki nestrpno in napeto čakajo na srečno odstranitev nevarnosti.

Če je končno uspelo razstrelilnemu oddelku spraviti bomb, ki je padla do kakšnega nezazidanega prostora, je izpadlo vse dobro in srečno. Ljudem so ostale hiše, stanovanja in vse, kar imajo, kar seveda ni vedno slučaj, akoravno podvzamejo vse varnostne ukrepe, ki so v njihovih močeh.

Okrog v zemljo zarinjenih neeksplodiranih bomb se mora najprej odstraniti zemljo, kamenje in vse, kar jo obdaja, nakar se lahko ugotovi, ali gre za neeksplodirano ali pa za časovno tempirano bomb. Po trdoti zemlje leži lahko tudi več metrov globoko. Čas odstranjevanja zemlje je nujen in nevaren. Časovno tempirana bomba lahko pri tem vsak čas eksplodira, tudi, če se je nikdo ne dotakne. Bomba z navadnim udarnim zažigalnikom, ki je samo odpovedala, pa ni nevarna, dokler se je nikdo ne dotakne. Vodja in strokovnjak razstrelilnega oddelka pošlje v takem primeru vse svoje možje proč na varno ter odstrani sam osebno iz bombe zažigalnik. Ko je odstranjen zažigalnik, je nevarnost minula.

Iz povedanega sledi, da so možje, ki odstranjujejo neeksplodirane bombe, junaki v pravem smislu besede, ter vredni, biti uvrščeni med svoje tovariše, ki se bojujejo po raznih frontah in bojiščih in so znani kot najbolj hrabri vojaki sveta.

Führer kongresu novinarjev

Kongres Unije nacionalnih novinarskih zvez je naslovil Führerju sledeči brzojav:

»Führer!

Predsedstvo Unije nacionalnih novinarskih zvez Vam sporoča spoštljiv pozdrav novinarjev, ki so zbrani na evropskem letnem novinarskem kongresu. Naše zasedanje stoji v znamenju sigurnosti, da sloni vsaka misel na evropsko bodočnost na predpogoju nemške zmage. Strastne želje vseh nacionalnih novinarjev našega kontinenta veljajo možu, v katerega rokah sloni usoda Evrope.

Führer je odgovoril predsedniku Unije sledeče:

»Zahvaljujem se za pozdrave nacionalnih novinarjev, zbranih na letnem kongresu. V času največje vojaške vpostave v usodnem boju Evrope zasledujem z največjim zanimanjem Vaše publicistično delo v podporo tega svetovno odločujočega boja potom pojasnil narodom. Rad bi tega želim Vašemu delovanju v interesu narodov in bodočnosti Evrope popoln uspeh.«

ga je priredil Volkssturm v svrhu izvežbanja v rokovanju modernega orožja (sami voditelji in podvoditelji) svojo prvo jutranjo proslavo. Višek prireditve je predstavljal govor Kreisleitaja Strobl-a, ki je možem podal sliko sedanje vojne ter nanizal naloge, ki so namenjene Volkssturm v teh odločujočih časih. Svoja izvajanja je zaključil lakole: »Tako se hočemo kot nacional-socialisti bojevati hrabro, zvesto in vernih src, ker vemo, da bo zmagala Nemčija.« S počastitvijo Führerja in himnama so zaključili uspešno prireditev.

* Ponoven letalski napad na Graz. Dne 18. decembra so sovražni bombniki opetovano napadli mesto Graz ter popolnoma porušili več stanovanjskih hiš. Na žalost so nastale zopet človeške žrtve. Število ranjenih je malo.

* Stare Urlauberkarte postanejo neveljavne. Prehranjevalno ministrstvo poroča, da se izdajajo počeniš z 70. dodelitno periodo, to je od 11. decembra 1944, nove Urlauberkarte, ki veljajo za nakup blaga počeniš z istim dnem Razlikujejo se od dosedanjih po drugačnem izgledu in z natisom »5. Ausgabe« na takozvanem matičnem odrezku. Radi tega izgubijo dne 7. januarja stare Urlauberkarte svojo veljavnost. Med 70. dodelitno periodo veljajo stare in nove Urlauberkarte vzporedno. Počeniš z 11. decembrom 1944 se izdajajo tudi nove Reichskarte »Heimatsverpflegungsfür Fronturlaub«, in sicer za tiste dopustnike iz front, ki imajo pravico do obroka za težke delavce. Do sedaj veljavne karte te vrste stopijo iz veljave istotako kakor Urlauberkarte dne 7. januarja 1945. Takozvane Reisemarken, Gaststättenmarken ter Lebensmittelmarken in Brotmarken za vojake ostanejo začasno še naprej v veljavi ter stopijo iz veljave šele ob zaključku 72. periode dne 4. marca 1945. Nova izdaja poslednjih stopi v veljavo dne 5. februarja 1945.

* Jasnost glede obroka sladkorja. V izogib nejasnosti o bodoči količini sladkorja, ki je nastala pri izdajanju živiliških kart 70. dodelitne periode, nam z merodajnega mesta poročajo sledeče: V 70. do 72. periodi ostane obrok sladkorja vključno marmelade nespremenjen kakor doslej ter znaša na osebo 1250 g. Sladkor za sedaj tekočo 70. periodo je že izdan v 875 g v 69. dodelitni periodi. Nakup na izbiro ostale količine sladkorja v iznosu 375 g ali pa 750 g marmelade sledi za 70. periodo na podlagi odrezka na Zucker-Marmeladekarte 70. Sladkor za 71. in 72. periodo se bo kupilo zopet skupno po 875 g, to je 1750 g z odgovarjajočimi odrezki ravnokar veljavne Grundkarte 70. in sicer v naprej. Ostalih 375 g sladkorja ali 750 g marmelade za 71. in 72. periodo bo možno kupiti na odrezke Grundkarte, ki bodo izdane za ti dve periodi.

* Smrtne kazni radi 8000 RM škodi. Izredno sodišče v Wien-u je kaznovalo s smrtno kaznijo 22letnega Günther Jedon-a, ker je od decembra 1943 pa do sredine junija 1944 izvršil v Wien-u dve tatvini in devet goljufij oziroma ponaverb v skupni škodi 8 tisoč RM. V dveh primerih se je pri tem izdajal za oficirja nemške oborožene sile. Sodišče je utemeljilo sodbo z ugotovitvijo, da je bil Jedon nevaren zločinec iz navahe.

* Zlata poroka. Zakonca Peter in Maria Baloschnik, rojena Jasbinschek, sta obhajala dne 3. decembra 1944 v Trifail-u zlato poroko. Jubilarita sta kljub visoki starosti bila in zdrava.

* V cvetu svoje mladosti je moral v hladen grob. V Mährisch-Ostrau-u so položili k večnemu počitku Johann-a Hafner-ja, sina Rose Hafner-jeve. Pokojnik je dosegel komaj 19 let, ko je sledil svojemu pred leti umrlemu očetu in bratu ter zapustil svojo žalujočo mater. Johan Hafner je bil rodem iz Gunt Kreis Rann.

* Šolanje nižjih poveljnikov Volkssturm-a v Cilli-ju. V Cilli-ju so nedavno zaključili prvi učni tečaj nižjih voditeljev Volkssturm-a, ki so ga vršili na frontah uveljavljeni bojevniki oborožene sile. Vsi udeleženci so bili priznani sposobnim za predvidene naloge pri Volkssturm-u. Takoj nato so otvorili drugi tečaj, ki bo izvežbal v kratkem času vse podvoditelje.

* Preselil se je tja, kjer ni več veselja in ne žalosti. Rodbini Bokali in Reiteritsch sta nam poslali iz mesta Taura (Chemnitztal) in Sachsen tužno vest, da je zatisnil svoje dobre oči gospod Josef Bokali, star 70 let. Pokojnik se je rodil dne 11. februarja 1874 v Wisell-u Kreis Rann ter je do svoje smrti izvel v preseljeniškem taborišču števil. 97, Taura (Chemnitztal), Kreis Rochlitz (Sachsen), kjer zapušča svojo ljubljeno ženo Antonijo ter ostale sorodnike, prijatelje in znance. Bokali je bil v svojem življe-

AN UNSERE POSTBEZIEHER!

Im Laufe dieses Monats wird der Postbote bei Ihnen die Bezugsgebühr für den »Stajerski Gospodar« in der Höhe von RM 2.40 für das erste Halbjahr 1945 einkassieren. Bitte verweigern Sie die Zahlung nicht, da sonst das Blatt automatisch eingestellt wird. An den Verlag selbst ist kein Geld einzusenden. Jeder hier einlangende Betrag wird retourniert.

NAŠIM POŠTNIM NAROČNIKOM!

Tekom tega meseca bo poštni sel dvignil pri Vas naročnino za »Stajerskega Gospodarja« v iznosu RM 2.40 za prvo polletje 1945.

Prosim, da ne odklonite plačila, ker se Vam bo drugače avtomatično ustavilo list. Založništvu ni pošiljati nikakega denarja. Vsako semkaj dospelo vsoto se bo vrnilo.

»ŠTAJERSKI GOSPODAR«
Vertriebsabteilung

nju priljubljen in cenjen, vrla spodnještajerska grča, ki je nekoč vzorno gospodaril na svojem posestvu v Oreschju števil. 27, občina Wisell, Kreis Rann, cenjen in spoštovan daleč naokrog. Kar je bilo smrtnega, so položili k večnemu miru na pokopališču v Großburg-u (Kreis Strelen).

* Führer je ustanovil rokoavni našiv »Warschau-Schild«. V spomin na junaške boje v Varšavi je ustanovil Führer »Warschau-Schild« kot bojevniško značko, ki jo bodo podelili vsem, ki so se udeležili varšavskih bojev v času od 1. avgusta do 1. oktobra 1944.

* Jutranja proslava Volkssturma v Marburgu. Dne 16. decembra so imeli udeleženci tečaja, ki

Brandwunden

richtig behandeln! Nicht verkleistern! Reinigung der Wunde und ihre Versorgung mit Tannin-Präparaten wird sonst erschwert. Wer TEBEGE, das neuerliche Tannin-Brand-Gelie bereithält, leistet einen Beitrag zum Lufschutz, der sehr wichtig sein kann!

OSRAM

macht vieles leichter:
— auch die Qualitätsarbeit

Die Seheistung unserer Augen und damit die Leistungsfähigkeit des ganzen Menschen erfordern gutes Licht. Deshalb OSRAM-Lampen nicht „nach“ verwenden, die Leuchten blendungsfrei und arbeitsgerecht anordnen und sauber halten.

OSRAM

viel Licht für wenig Strom!

Dr. P. Mauritch

Stadtarzt und Geburtshelfer
Ordination: Emil-Gugel-Straße 18, 1. St., täglich von 7—11 Uhr. Telefon 2846.
Wohnung: Dompplatz 5. 766

Erfolgreiche Russen- und Schwabenbekämpfung
übernimmt
Schadlingsbekämpfungsanstalt A. STREIT
Wien II., Tandelmarktstraße 9
Tel. A 47-0-86. 860

NEUES REDIN

Pulver für Wuchs und Mastung der Schweine
mit garantiertem Erfolg

REDIN

Zentralkrogerie Emil Thür
Marburg (Drau). Herrnd. 33

Von unsagbarem Schmerz erfüllt geben wir die unfassbar traurige Nachricht, daß unser innigstgeliebter Sohn, Bruder und Enkel

Anton Jeromel

Gebirgsjäger
Im Alter von 20 Jahren an der Südfont am 25. 10. 1944 für seine von ihm so geliebte Heimat sein Leben opferte.
Marburg-Drau, Thomasberg, am 18. 12. 1944.
In tiefer Trauer: Anton und Maria, Eltern; Fritz, dzt. im Felde, Emil, Brüder; Maria, Schwester; Josefina Magditsch, Großmutter. 772

In tiefstem Leid geben wir die traurige Nachricht, daß unser über alles geliebter Sohn, Bruder, Schwager und Onkel

Alois Auda

Gefreiter
am 15. 11. 1944 im Alter von 20 Jahren an der Westfront den Heldentod gefunden hat.
Nikolai, Drauweller, Marburg-Drau, Lendorf, Lembach, Ober-Prisau, Windischfeistritz, den 14. Dezember 1944.
In tiefer Trauer: Michael und Maria Auda, Eltern; Michael, dzt. im Felde, Anton und Rudolf, Brüder; Maria und Regina, Schwestern; Simon Kärner, Schwager; Albin, Nefte, und alle übrigen Verwandten. 759

Es ist bestimmt in Gottes Rat, daß man vom Liebsten was man hat, muß scheiden!

In tiefstem Schmerz geben wir bekannt, daß unser über alles geliebter braver Sohn, Bruder und Nefte

Hans Gerlitsch

Grenadier
Inhaber des Verwundetenabzeichens, des Infanterie-Sturmabzeichens in Silber
Im Alter von 19 Jahren am 22. September bei den schweren Abwehrkämpfen an der Ostfront gefallen ist.
Frauenberg bei Marburg-Dr., am 13. Dezember 1944.
In tiefer Trauer: Johann und Elisabeth Gerlitsch, Eltern; Otmar und Lisl, Geschwister; und alle übrigen Verwandten. 757

Unerwartet und schwer traf uns die traurige Nachricht, daß unser herzensguter Sohn und Bruder, Schwager und Onkel

Johann Mlinaritsch

Obergefreiter
am 7. Oktober 1944 im Alter von 30 Jahren an der Ostfront gefallen ist.
Mallenberg i. d. B., Pettau, am 11. Dezember 1944.
In tiefer Trauer: Franz und Antonia Mlinaritsch, Eltern; Franz, Maria, Fanny, Geschwister, und alle übrigen Verwandten. 764

Schmerz erfüllt gebe ich die traurige Nachricht, daß mein lieber Mann, unser Bruder

Peter Deutschmann

Obergefreiter
am 20. 10. 1944 im Alter von 26 Jahren an der Ostfront gefallen ist.
Lembach, am 15. Dez. 1944.
In tiefer Trauer: Maria Deutschmann, Gattin; Maria und Karolina Deutschmann, Schwestern; Maria Krainz, Tante, und alle übrigen Verwandten. 763

In tiefstem Schmerz geben wir die traurige Nachricht, daß unser lieber Sohn und Bruder

Kure Josef

Obergefreiter
Im Alter von 21 Jahren, am 11. Oktober 1944, an der Nordfront gefallen ist. Das beste Herz hat aufgehört zu schlagen!
Zellnitz-Drau, Heiligenstein bei Cilli, am 10. Dezember 1944.
In tiefer Trauer: Kriegsinvalid Kure Anton und Maria, Eltern; Hedwig und Bernardine, Schwestern; Karl und Wladimir, Brüder, dzt. im Felde; August Puhr, Onkel, Aloisia, Tante; Higo und Josefina, Tanten, und alle übrigen Verwandten. 765

Statt eines glücklichen Wiedersehens traf uns die unermeßliche harte Nachricht, daß unser unvergeßlicher lebensfroher Sohn

Wladimir Wesselko

Gebirgsjäger
am 5. 10. 1944 im Alter von kaum 19 Jahren bei den schweren Abwehrkämpfen an der Ostfront sein junges Leben ließ.
Marburg, im Felde, Groß-Sonn-tag, Pettau, im Dezember 1944.
In tiefstem Leid: Martin und Ludmila, Eltern; Eduard, dzt. im Felde, und Gottfried, Brüder, und alle übrigen Verwandten. 775

Unendlich schwer traf uns die erschütternde Nachricht, daß unser heißgeliebter herzensguter Sohn, Bruder, Onkel, Schwager, Nefte, Cousin und Freund

Ernstl Pak

Gefreiter
am 7. 10. 1944 im Alter von 20 Jahren an der Südfont den Heldentod gefunden hat.
Marburg-Dr., Thesen, Zwentendorf, Agram, Oberradkersburg, Leonhard i. d. B., Graz, 18. Dezember 1944.
In tiefer Trauer: Ignaz und Scholasta Pak, Eltern; Sophie Pak und Genoveta Tschetrtok, Schwestern; Anton, Jakob und August, Brüder; Rosi, Anna und Maria, Schwestern; Peter, Schwager; August und Maria Pak, Anton und Mathilde Wogrinetz, Onkel und Tanten, und alle übrigen Verwandten. 767

In tiefstem Leid geben wir bekannt, daß mein innigstgeliebter unvergeßlicher Gatte, unser Vater, Schwiegervater, Herr

Franz Aiditsch

Landwirt in Skoggen
Im Alter von 70 Jahren am 20. Dezember verschieden ist.
Das Begräbnis findet am Freitag, den 22. Dezember, am Ortsfriedhof in Schleinitz statt.
Skoggen, Graz, Laibach, Susschak, Wien, Radisell, Sudetenland, Washington, 20. Dez. 1944.
In tiefer Trauer: Juliana Aiditsch, Gattin; Franz, Josef, Michael, Johann, Max und Alois, Söhne; Anna und Antonia, Schwestern; Töchter, und alle übrigen Verwandten. 776

Für die herzliche Anteilnahme anlässlich des schmerzlichen Verlustes meiner lieben Schwägerin und Tante, Frau

Maria Löschnig

geb. Krainz
sei allen zutiefst gedankt, insbesondere denen, die ihr in den letzten Stunden beigestanden hatten und den vielen Spendern der Kränze und Blumen.
Die trauernden Hinterbliebenen. 754

Verloren! Samstag, 9. Dezember 1944, am Wege zwischen Ungartorstraße und Raboldorferstraße in Pettau/Stirn, meinen italienischen Reisepaß Nr. A 2509554 in der Zeit von 12 bis 13 Uhr Abzugeben oder zusenden gegen gute Belohnung bei Fetschar Giovanni, Pettau, Raboldorferstraße 3. -13

Meine Frau

Drawschnik Aloisie

geb. Ribitsch
mein Sohn

Drawschnik Anton

meine Schwiegermutter
Ribitsch Marie
und meine Stieftochter
Kokot Erna
fielen einem feindlichen Luftangriff zum Opfer.
Brunndorf, Thesen, Leibnitz, Pettau, Cilli, am 18. Dez. 1944.
In tiefer Trauer: Drawschnik Anton, Gatte; und alle übrigen Verwandten. 770
Wir danken allen für die innige Anteilnahme und die schönen Blumenspenden.
Die trauernden Hinterbliebenen.

Kleiner Anzeiger

Verschiedenes

Zuchtschwein hat abzugeben Franz Roth, Rotwein Nr. 72 bei Marburg 761-3

Zuchtschweine, Zuchtschafe, trächtig, hat abzugeben gegen Einkaufsscheine Franz Roth, Rotweinstraße 72 bei Marburg. 760-3

Ein stabiler oder fahrbarer Holzgasmotor, 12 PS, RM 1200.—, ein Diesel und ein Petroleum-Kräftmotor, 6 PS, RM 1000 zu verkaufen oder gegen andere Maschinen zu tauschen gesucht. Anträge S. Skroninschak, Unter-Haidin, Pettau. 887-3

Piarrant Georgen in Stainrtal nimmt sofort Köchin und Wirtschaftlerin an. 771-6

2 Frauen suchen Unterkunft in der nächsten Nähe Marburgs oder am Lande für Hilfe im Haushalt oder Wirtschaft. Zuschriften unter „Haus- oder Wirtschaftshilfe“ an die Verw. d. Bl. 774-8

Ältere intelligente Frau sucht Unterkunft samt Verpflegung am Lande gegen Bezahlung und Mithilfe im Hauslichen. Zuschriften unter „Bescheiden“ an die M. Z. 762-8

Welches Fräulein, Frau, Herr oder Familie, möchte älteres, christliches, ruhiges Ehepaar, rein, für kurze Zeit gegen Bezahlung aufnehmen. Auskunft: Steger, Mühlgasse 26. 755-8

Witwer, Reichsbahnpensionist mit Wohnung wünscht Ehepartnerin, 45 bis 50 Jahre alt. Anträge an die M. Z. unter „Einsam“. 756-12

Derjenige, der am Dienstag abends, 12. Dezember, zwischen der Redtenbachgasse und Yorkgasse in Brunnndorf zwei Herrenhosen gefunden hat, wird gebeten, dieselben in der Yorkgasse 18, Brunnndorf, bei Löschnig, gegen gute Belohnung abzugeben. 758-13

Kleiderkarte, lautend auf Franz Piber-sche in Gonobitz verloren. Der ehrliche Finder soll sie in Laschberg 33 gegen Belohnung abgeben. 773-13

Übersetzungen aller Art besorgt Sprachschule Dr. Miccolini, Graz, Glacisstraße 53—57. 884-14

! **Upoštevalje letalske predpise**

* Zaprisega Volkssturma v Rannu. Kakor druzina Rooseveltova, polkovnik Elliot Roosevelt, je obljubil, da poroči filmsko igralko Alice Faye. Njegova prva žena je namreč neka zdravilišča v Kaliforniji.

* Nemci na Siciliji. Ameriška poročevalna zborovanja na otoku, ne da bi pomirile razpoloženje, da so se na Siciliji razširili po seženja prebivalstva.

* Rooseveltov sin se ženi. Drugi sin pred- je Elliot Roosevelt polkovnik letalstva, raz- paralistih povzročenj nemiri iz Catanije na po- sednika Roosevelta, polkovnik Elliot Roose- velt, je obljubil, da poroči filmsko igralko Alice Faye. Njegova prva žena je namreč neka zdravilišča v Kaliforniji.

* Nemci na Siciliji. Ameriška poročevalna zborovanja na otoku, ne da bi pomirile razpoloženje, da so se na Siciliji razširili po seženja prebivalstva.